

บทที่ ๓

วิเคราะห์ความล้มเหลวของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา

ผลจากการต่อสู้กับฝ่ายรัฐบาลเป็นระยะเวลา ๑๒ ปี ของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ประสบความสำเร็จและความพ่ายแพ้และต้องถอยร่นเข้าไปในป่าลึก และอาศัยพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับมลายาเป็นที่หลบซ่อนของสมาชิก รัฐบาลสหพันธรัฐมลายาได้ประกาศว่าทั่วทั้งประเทศเป็นเขตขาวในปี ๑๙๖๐ และถือเอาปี ๑๙๖๐ เป็นการสิ้นสุดการใช้ภาวะฉุกเฉิน

จากการศึกษาการต่อสู้ของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาที่มีกำเนิดอันยาวนาน นับเป็นเวลา ๓๐ ปี จนกระทั่งถึงปี ๑๙๖๐ พบว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายาประสบความสำเร็จด้วยสาเหตุ ๓ ประการคือ

๑. ข้อผิดพลาดของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเอง
๒. การดำเนินการปราบปรามของรัฐบาลที่มีประสิทธิภาพ
๓. การขาดการสนับสนุนช่วยเหลือจากภายนอก

ข้อผิดพลาดของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา

อาจแยกอธิบายได้ดังนี้คือ

๑). พรรคคอมมิวนิสต์มลายาขาดกำลังมวลชนสนับสนุนที่มากเพียงพอ เหมมาเจตุงยกย่องของมวลชนเป็นแก้วดวงหนึ่งที่ดีถือว่าเป็นหัวใจของการปฏิวัติ โดยมีแนวร่วมและพรรคคอมมิวนิสต์เป็นดวงแก้วที่เหลืออีกสองดวง ในทำนองเดียวกัน หลินเปียวได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง สงครามประชาชนจนเจริญ ว่า การปลดแอกประชาชนจะต้องทำโดยมวลชนเอง การปฏิวัติหรือสงครามประชาชนในประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นเรื่อง

ของมวลชนในประเทศนั้น และจะต้องดำเนินการโดยอาศัยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง^๑ และในการปฏิวัตินั้น คอมมิวนิสต์ต้องให้ความสำคัญกับมวลชน เหม่าไตกล่าวเน้นไว้ว่า ปัจจัยชี้ขาดต่อชัยชนะของสงครามคือคนไม่ใช่อาวุธ เขาเห็นว่าฝ่ายที่ยึดกุมความสนับสนุนจากประชาชนได้มากกว่าจะเป็นฝ่ายมีชัย แม้จะมีกำลังอาวุธน้อยกว่าก็ตาม ทั้งนี้นอกจากจะหมายถึงจำนวนของคนแล้ว ยังหมายถึงคุณภาพและความเข้มแข็งด้วย ปัญหาสำคัญคือ การปลุกระดมมวลชนให้เข้าร่วมในการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ให้มากที่สุด สงครามประชาชนจึงเป็นรูปแบบหลักของการต่อสู้ของคอมมิวนิสต์ที่ต้องการยึดอำนาจรัฐด้วยอาวุธ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาเองก็ตระหนักถึงความสำคัญของมวลชน และได้พยายามสร้างฐานมวลชนขึ้น โดยมุ่งแทรกซึมเข้าไปในหมู่กรรมกร โดยได้จัดตั้งองค์การกรรมกรที่คอมมิวนิสต์สามารถเข้าไปมีอิทธิพลครอบงำกิจกรรมของกรรมกรได้ นอกจากนี้คอมมิวนิสต์ยังดำเนินการสร้างมวลชนในหมู่นักเรียน ทั้งนี้เพราะตระหนักถึงความสำคัญของเยาวชนว่า จะเป็นกำลังในการปฏิวัติ และยังเป็นกลุ่มชนที่ง่ายต่อการชักจูง จึงดำเนินการจัดตั้งองค์การเยาวชนที่คอมมิวนิสต์สามารถควบคุมได้ขึ้นมา

✓อย่างไรก็ตาม ความพยายามของคอมมิวนิสต์ประสบผลสำเร็จเฉพาะในหมู่ชาวจีนเท่านั้น และพรรคคอมมิวนิสต์ไม่สามารถแสวงหาการสนับสนุนจากมาเลย์ได้ การที่คอมมิวนิสต์สามารถแสวงหาการสนับสนุนจากชาวจีนได้นั้น เป็นเพราะว่าชาวจีนส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้น ชัยชนะเข้มแข็ง มีความสำนึกทางการเมืองสูง ซึ่งผิดกับชาวมาเลย์ที่เฉื่อยชา ไม่สนใจการเมือง นอกจากนี้ ชาวจีนส่วนใหญ่ที่ทำงานเป็นกรรมกรในเมืองแร่และสวนยางยังต้องเผชิญกับการขูดรีดแรงงาน ได้รับความแรงและสวัสดิภาพในการทำงานต่ำ และชาวจีนมีความรู้สึกว่าเขาเองเป็นคนอาศัยอยู่ชั่วคราว มีการรวมกลุ่มปกครองตนเอง ได้รับการเหยียดหยามจากชาวมาเลย์พื้นเมือง

^๑เขียน วีระวิทย์, "สาธารณรัฐประชาชนจีนกับขบวนการคอมมิวนิสต์ไทย" ในหนังสือ ขบวนการคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย (กรุงเทพฯ : สังคมศาสตร์ปริทัศน์, ๒๕๑๗), หน้า ๑๗๕.

สภาพความกดดันบีบคั้นทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองที่มีต่อชาวจีนนี้เองที่มีส่วนผลักดันให้คอมมิวนิสต์สามารถจัดตั้งแกนนำขึ้นในหมู่ชาวจีนและหาสมาชิกจากชาวจีนได้ คอมมิวนิสต์ดำเนินการผ่านสมาคมลับชาวจีน และองค์การต่าง ๆ เพื่อสร้างอิทธิพลเหนือชาวจีน และสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นปัจจัยเกื้อหนุนที่ค้ำคองคอมมิวนิสต์ กล่าวคือ การที่ญี่ปุ่นบุกโจมตีมลายา และได้สังหารชาวจีนเป็นจำนวนมากในข้อหาให้ความร่วมมือสนับสนุนคอมมิวนิสต์เป็นการช่วยผลักดันให้ชาวจีนต้องหันไปหาคอมมิวนิสต์ และเป็นการช่วยส่งเสริมให้คอมมิวนิสต์สามารถขยายตัวและสร้างอิทธิพลได้มากขึ้น นอกจากนี้ความรู้สึกชาตินิยมที่มีอยู่ในชาวจีนสูง ซึ่งแสดงออกโดยการรวมกลุ่มในหมู่ชนชาติเดียวกันและเคียดแค้นรวมเงินทองส่งกลับแผ่นดินใหญ่จีนเพื่อการโค่นล้มราชวงศ์แมนจู รวมทั้งการร่วมมือกันต่อต้านการรุกรานของญี่ปุ่น ช่วยให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาแสวงประโยชน์โดยการปลุกเร้าความรู้สึกชาตินิยมให้ลุกโชนอยู่ตลอดเวลา และนำมาใช้ต่อต้านจักรวรรดินิยมอังกฤษในเวลาต่อมา นอกจากนี้ ความรู้สึกชาตินิยมของชาวจีนยังได้แสดงออกโดยการเรียนภาษาจีน ซึ่งพรรคได้แทรกซึมเข้าไปในโรงเรียนจีน โดยการจัดส่งครูที่นิยมลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาทำการหาสมาชิกคอมมิวนิสต์ และปรากฏว่าโรงเรียนจีนเป็นแหล่งผลิตคอมมิวนิสต์ที่สำคัญ และโดยเหตุที่ลัทธิชาตินิยมมีความสำคัญนี้เอง ทำให้นักวิชาการบางท่าน เชื่อว่าคอมมิวนิสต์มลายาได้รับการสนับสนุนจากชาวจีน เพราะอุดมการณ์ชาตินิยมมากกว่าอุดมการณ์คอมมิวนิสต์^๑

เมื่อพิจารณาจากปริมาณชาวจีนในมลายาแล้ว พบว่าการเพิ่มจำนวนของชาวจีนในมลายาลดลงตั้งแต่ปี ๑๙๓๐ เป็นต้นมา อันเป็นผลมาจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในปี ๑๙๒๘ - ๑๙๓๓ ประกอบกับนโยบายการจำกัดจำนวนคนเข้าเมืองของอังกฤษที่ประกาศใช้ในปี ๑๙๒๕ กล่าวโดยส่วนรวม ในช่วงระหว่างปี ๑๙๑๑ - ๑๙๔๑ ปรากฏว่าชาวจีนเพิ่มขึ้นประมาณ ๑.๘ ล้านคน หรือ ๑๒๐ % ชาวอินเดียนเพิ่มขึ้นประมาณ ๕ แสนคน หรือ

^๑Gullick, Malaya, p. 106.

๑๙๘ % ส่วนชาวมลายูเพิ่มขึ้นประมาณ ๘ แสนคน หรือประมาณ ๕๘ % จากการสำรวจประชากรในปี ๑๙๕๓ พบว่าประชากรในมลายาประกอบด้วยชาวมลายู ๔๘ % ชาวจีน ๓๗% ชาวอินเดีย ๑๑% และโดยเหตุที่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายาส่วนใหญ่เป็นชาวจีน จึงทำให้ชาวมลายูเชื่อว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นพรรคของชาวจีน และกำลังคิดจะแย่งชิงอำนาจจากเจ้าของดินแดนเดิม จึงทำให้ชาวมลายูมีทัศนคติต่อต้านทั้งคอมมิวนิสต์และชาวจีนด้วย ในระยะที่อังกฤษประกาศภาวะฉุกเฉิน ความสัมพันธ์ระหว่างชาวจีนและชาวมลายูเลวลง ทั้งนี้เพราะว่าทหารป่า ๘๐ % เป็นชาวจีน ส่วนชาวมลายูเป็นทหารและตำรวจ ทำให้รอยร้าวระหว่างสองเชื้อชาติกว้างขวางออกไป แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลอังกฤษก็พยายามไม่ให้การปราบคอมมิวนิสต์กลายเป็นสงครามเชื้อชาติ

อังกฤษได้พยายามแก้ไขปัญหาชาวจีนที่มีความรู้สึกว่าคุณไม่มีสิทธิทางการเมือง และแยกตัวออกจากสังคม รวมทั้งไม่รับผิดชอบต่อสังคม โดยให้ชาวจีนมีสิทธิในการเป็นพลเมืองมลายา และมีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง อันทำให้สิทธิบุคลิกของชาวมลายูในทางการเมืองหมดลง กล่าวคือ อังกฤษพยายามเปิดทางเลือกให้ชาวจีนมีมากขึ้น เพื่อป้องกันมิให้ชาวจีนมุ่งไปหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายา โดยการให้สิทธิเข้ามีส่วนร่วมทางการเมือง ขณะเดียวกันได้มีกลุ่มชาวจีนที่มีความเลื่อมใสในระบอบประชาธิปไตยและมีความหวังว่าหนทางรัฐสภาจะสามารถแก้ไขปัญหามาให้ชาวจีนได้ จึงร่วมกันก่อตั้งพรรคการเมืองของชาวจีนภายใต้การนำของ นายตัน เซ็ง ล็อก ชื่อพรรค Malayan Chinese Association (MCA) พรรค เอ็มซีเอ. จึงเป็นความหวังใหม่ของชาวจีนในการปกป้องรักษาผลประโยชน์ของชาวจีน ทำให้ชาวจีนซึ่งเดิมไม่มีที่พึ่ง ต้องอาศัยการคุ้มครองจากคอมมิวนิสต์หันมาพรรคเอ็มซีเอ. และปรากฏว่าผลการเลือกตั้งในปี ๑๙๕๕ พรรคเอ็มซีเอ. สามารถมีที่นั่งในสภานิติบัญญัติได้ ๑๕ ที่นั่ง พรรคอัมโน (United Malay National Organization, UMNO) ได้ ๓๕ ที่นั่ง และในการเลือกตั้งทั่วไปในปี ๑๙๕๙ ปรากฏว่า พรรคอัมโนได้ ๕๒ เสียง

พรรคเอ็มซีเอ. ได้ ๑๕ เสียง ซึ่งมีข้อที่น่าสังเกตคือ คะแนนเสียงของชาวจีนได้รับเพิ่ม
ทุกครั้งที่มีการเลือกตั้ง อันเป็นเครื่องแสดงถึงความสนใจทางการเมืองของชาวจีน

แม้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายาจะได้รับการสนับสนุนค่านักกำลังคน ทหาร ชาวสาร
และที่หลบซ่อนในป่าจากพวกชาวจีนเรวอนจำนวนประมาณ ๕ แสนกว่าคนที่อาศัยอยู่ตามที่
ราบสูง แต่คอมมิวนิสต์รู้ดีว่าไม่เป็นการเพียงพอที่จะอาศัยการสนับสนุนจากชาวจีนและ
ชาวจีนเรวอน แต่เพียงอย่างเดียว จะต้องได้รับการสนับสนุนจากชาวพื้นเมืองที่อาศัยอยู่
ในเขตชนบทด้วย กุ้ยเหตุนี้ ในปี ๑๙๔๘ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาจึงได้เปลี่ยนชื่อกองกำลัง
ติดอาวุธเป็นกองกำลังปลดแอกแห่งชาติมลายา (Malayan Race Liberation Army, MRLA)
และก่อนการประชุมเจรจากับฝ่ายรัฐบาลที่บาลิงในปี ๑๙๕๕ พรรคก็ได้ประกาศว่า
นายมุซา บิน อาหมัด ซาวมาเลย์ เป็นประธานคณะกรรมการกลางพรรค และนายอาร์. จี.
บาลัน ชาวอินเดียน เป็นรองประธานคณะกรรมการกลางพรรค^๑ โดยหวังว่าจะได้รับการ
สนับสนุนจากชนเชื้อชาติอื่นเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันก็เร่งเพิ่มการดำเนินการทางการเมืองและ
ให้การศึกษาด้านการเมืองแก่ประชาชน ปลุกสำนึกให้ต่อต้านอังกฤษและระบบทุนนิยม โดย
การแทรกซึมเข้าไปในหมู่กรรมกรและจัดตั้งองค์การกรรมกรขึ้นมาและฉีกกำลังทุกเชื้อชาติ
ทุกชนชั้นให้เข้าร่วมสนับสนุน ถ้าใครไม่สนับสนุนการเงินแก่พรรคจะต้องได้รับการเตือนภัย
นายทุนจะหว่ามหากินค้ำชันทาช่วยเหลือพรรค แต่จะถูกทำลายถ้าไม่ร่วมมือ ชาวนาต้องเสีย
ค่าบำรุงให้พรรคตามแต่ขนาดของพื้นที่ทำกิน^๒

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้รับการสนับสนุนจากชาว
จีนเป็นสำคัญ ซึ่งมีประชากรประมาณ ๓๗ % ของประชากรทั้งหมด อย่างไรก็ตาม
คอมมิวนิสต์ก็ไม่ได้รับการสนับสนุนจากชาวจีนจำนวนมากอย่างเพียงพอ เพราะมีชาวจีน

^๑Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 462.

^๒Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 72.

อีกเป็นจำนวนมากให้การสนับสนุนแก่พรรคเอ็มซีเอ. ซึ่งเป็นความหวังใหม่ของชาวจีนว่าจะสามารถรักษามลประโยชน์ให้แกชาวจีนได้ จึงทำให้พลังมวลชนของคอมมิวนิสต์ยิ่งลดน้อยลงไป และยิ่งไปกว่านั้น ชาวจีนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเมืองเป็นกรรมกรเหมืองแร่และประกอบธุรกิจในเมืองเป็นส่วนใหญ่ มีที่อาศัยอยู่ในชนบทเพียงเล็กน้อย ด้วยเหตุที่พรรคคอมมิวนิสต์ใช้นโยบายทำสงครามกองโจรตามทฤษฎีของเหมา เจ๋อตุงที่โซ่ปาล้อมบ้าน บ้านล้อมเมือง จึงขาดฐานของมวลชนในชนบท ส่วนในระยะที่คอมมิวนิสต์มีนโยบายการปฏิวัติในเมืองตามแนวทางโซเวียต พรรคก็มุ่งให้ความสนใจการจัดตั้งมวลชนในเมืองและละเลยความสนใจที่ควรมีต่อชนบท

เหมาถือว่าชาวนาในชนบทเป็นพลังที่สำคัญในการปฏิวัติประเทศจีน โดยกล่าวว่ากำลังชาวนาเป็นกำลังที่สำคัญที่สุดในการปฏิวัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวนาจนซึ่งมีจำนวนมาก โดยยกตัวอย่างจากการสำรวจในอำเภอฉางชวามีชาวนาจนร้อยละ ๗๐ ชาวนากลางร้อยละ ๒๐ ส่วนเจ้าที่ดินและชาวนารวยร้อยละ ๑๐ ด้วยเหตุนี้ชาวนาจึงเป็นกำลังหลักของการปฏิวัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวนาจน^๒ นอกจากนั้น เหมายังระบุว่า "การนำโดยชาวนาจนเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง ถ้าไม่มีชาวนาจนก็จะไม่มีการปฏิวัติเลย การปฏิวัติชาวนาก็คือการปฏิวัติการปฏิวัติ และถ้าโจมตีชาวนาจนก็จะเป็นการโจมตีการปฏิวัติด้วย และทิศทางต่อสู้ของคนเหล่านี้ไม่เคยผิดพลาดเลย"^๓ นั่นคือในทัศนะของเหมา ชาวนาเปรียบเสมือนเป็นทัพหลวงของการปฏิวัติ ในระหว่างที่จำนวนของชนชั้นกรรมมาชีพในเมืองมีจำนวนน้อยมากจนไม่อาจจะทำการปฏิวัติตามลำพังตามแนวความคิดของมาร์กซ์ - เลนินได้ จำต้องพึ่งพลังของชาวนา และเมื่อคอมมิวนิสต์ได้รับการสนับสนุนจากกสิกร ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศแล้ว ก็เท่ากับว่ารัฐบาลซึ่งคุมอำนาจการปกครองได้แต่เพียงในเขต

^๑ Simoniya, Chinese in Southeast Asia, p. 93.

^๒ เหมา เจ๋อตุง, สรรณิพนธ์, เล่ม ๑. ตอนต้น หน้า ๓.

^๓ เรืองเดียวกัน, หน้า ๔๓.

เมือง จะอยู่ในฐานะโคกเดี่ยวและถูกทำลายในที่สุด แต่คงไต่ถวิลแล้วว่าพรรคคอมมิวนิสต์
มลายาไม่ได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลย์และอินเดียน คงได้รับการสนับสนุนจากชาวจีน
เรื่อนที่ประกอบอาชีพเพาะปลูกทำไร่ ซึ่งชาวจีนเหล่านี้ให้ความช่วยเหลือเพราะความเป็น
คนจีนด้วยกันมากกว่าช่วยเหลือขบวนการ และบางส่วนให้ความช่วยเหลือเนื่องจากการ
ข่มขู่คุกคามเอาชีวิตจากคอมมิวนิสต์ และการปฏิบัติการที่รุนแรงของคอมมิวนิสต์ทำให้ประชาชน
หวาดกลัว จึงอาจกล่าวได้ว่าคอมมิวนิสต์มลายาขาดพื้นฐานมวลชนที่เข้มแข็งในการสนับสนุน
ปฏิวัติเปรียบเสมือนปลาที่ขาดน้ำ

๒). คอมมิวนิสต์มลายาขาดความเข้าใจในพื้นฐานของสังคมมลายาและความ
เจตจำนงในการทำสงครามปฏิวัติ ภายหลังจากการทรยศของนายไลเต็ก อดีตเลขาธิการ
พรรคคอมมิวนิสต์มลายา ซึ่งเป็นผู้คัดค้านการปฏิวัติด้วยการทำสงครามกองโจร เลขาธิการ
พรรคคนใหม่คือนายจินเบ็ง ได้หันเหแนวทางปฏิวัติจากวิถีเคลื่อนไหวในเมืองตามแนวทาง
เลนินมาสู่การทำสงครามกองโจรในป่าตามแนวทางเหมา ทั้งนี้เพราะพรรคประสบความสำเร็จ
ล้มเหลวในการเคลื่อนไหวมวลชนเพื่อการก่อความวุ่นวายในเมือง ประกอบกับกระแสการ
ปฏิวัติทั่วโลกได้สูงขึ้น อันเป็นผลสืบเนื่องจากการประชุมของคอมมิวนิสต์ในเอเชียที่นคร
กัลกัตตา ในปี ๑๙๕๕ และชัยชนะของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในปีต่อมา

พรรคคอมมิวนิสต์ได้ใช้การทำสงครามกองโจรตามทฤษฎีสงครามประชาชนของ
เหมาเจ๋อตุง โดยถือว่าการต่อสู้ด้วยอาวุธเป็นสิ่งจำเป็นในการปฏิวัติ เหมาเคยกล่าวว่า
อำนาจรัฐเกิดจากกระบอกปืน และรูปแบบสูงสุดของการปฏิวัติคือการยึดอำนาจรัฐด้วยกำลัง
อาวุธด้วยการทำสงคราม^๑ นอกจากนั้น เหมามีความเชื่อว่าการทำสงครามจะต้องเป็น
สงครามยืดเยื้อ และขยายการต่อสู้ด้วยอาวุธให้กระจายไปทั่วประเทศจนกลายเป็นสงคราม
ประชาชน โดยมุ่งเน้นหนักที่กำลังชาวนาในชนบท สงครามประชาชนจึงเป็นสงครามที่เริ่ม

^๑ เหมา, สรรณิพนธ์, เล่ม ๒ ตอนต้น. หน้า ๕๒๔-๕๓๓.

ต้นจากการไม่ใช้อาวุธไปสู่การจับอาวุธขึ้นสู้ จากกองกำลังขนาดเล็กไปสู่กองกำลังขนาดใหญ่ จากสงครามขนาดย่อยขยายตัวกว้างขึ้นจนกลายเป็นสงครามขนาดใหญ่ อาจกล่าวได้ว่า สงครามประชาชนจะดำรงอยู่และขยายตัวไปได้อีกด้วยการที่มีประชาชนเห็นชอบและให้การ สนับสนุน หรือจำนวนประชาชนที่ไม่สนใจใยดีในความเป็นไป (Indifference) มีอยู่มาก

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคอมมิวนิสต์ได้หันมาใช้วิธีการก่อการร้ายในช่วงระยะเวลาที่สถานการณ์ยังไม่สุกงอม ทั้งนี้เพราะว่าสงครามกองโจรไม่ใช่เป็นความก้าวหน้าขั้น ของการต่อสู้ในการปฏิวัติ แต่เป็นเพราะว่าการเคลื่อนไหวที่ผ่านมาล้มเหลว ดังนั้น ความ พยายามต่าง ๆ ในการใช้กองโจรจึงเป็นการกระทำที่ลุลจนมากกว่าการกระทำตามความ เหมาะสมกับระยะเวลา ซึ่งในที่สุด อังกฤษก็สามารถปราบปรามลงได้ นอกจากนั้น คอมมิวนิสต์ขาดแผนการปฏิวัติที่ดี ไม่ได้มีการเตรียมการทางการเมืองและการทหาร เพื่อ รองรับนโยบายท่าสงครามกองโจร ในระยะของการท่าสงครามกองโจรคอมมิวนิสต์มลายา มุ่งทำลายระบบเศรษฐกิจของมลายาให้ทรุดโทรมเพื่อก่อให้เกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจโดย ทั่วไป กองโจรคอมมิวนิสต์มุ่งโจมตีเหมืองแร่สวนยางและโค่นสวนยาง ตลอดจนการทำร้าย ชาวยุโรปที่เป็นเจ้าของเหมืองหรือสวนยาง ทั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์เชื่อว่าระบบเศรษฐกิจ ของมลายาขึ้นอยู่กับแร่และยางพารา นอกจากนี้คอมมิวนิสต์ยังโจมตีที่ตั้งของสถานีตำรวจ ต่าง ๆ อีกด้วย ปรากฏว่าในปี ๑๙๔๘ คอมมิวนิสต์ได้ปฏิบัติการอย่างรุนแรง และได้สังหาร คนไปไม่น้อยกว่า ๕๐๐ คน^๒ แม้ว่าในระยะแรกคอมมิวนิสต์จะเป็นฝ่ายได้เปรียบ แต่ก็ เป็น ช่วงระยะเวลาสั้น เมื่ออังกฤษได้เริ่มทุ่มเทการปราบปรามคอมมิวนิสต์อย่างหนัก กองโจร คอมมิวนิสต์จึงใช้วิธีการรุนแรงต่อชาวจีนในชนบท โดยการบีบบังคับให้ช่วยเหลือด้านการเงิน

^๑Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 63.

^๒Richard L. Clutterbuck, The Long Long War : Counter Insurgency in Malaya and Vietnam. (New York : Frederick A. Praeger Publishers, 1966), p. 45.

อาหาร และชาวสาร และขมขุกความเอาชีวิตบุคคลที่ไม่ให้ความร่วมมือกับกองโจร
 อย่างไม่ก็ตี โดยเหตุที่ชาวชนบทส่วนใหญ่เป็นชาวมาเลย์ ซึ่งมีความเกลียดชังชาวจีน จึงทำ
 ให้กองโจรไม่สามารถปรากฏตัวในหมู่บ้านชาวมาเลย์เพื่อหาการสนับสนุนด้านอาหาร คน
 ชาติได้ เพราะว่าชาวมาเลย์จะรายงานความเคลื่อนไหวของกองโจรให้เจ้าหน้าที่ทราบ
 ทันที ดังนั้น กองโจรจึงมีเพียงชาวจีนเร่รอนเท่านั้นที่เป็นฐานมวลชนให้คอมมิวนิสต์

นักวิชาการบางท่านกล่าวว่า พรรคคอมมิวนิสต์มลายานำเอาทฤษฎีการปฏิบัติของ
 เหมามาใช้อย่างขาดความรู้ความเข้าใจทฤษฎีการรบของเหมาอย่างลึกซึ้ง ขาดการปรับปรุง
 แก้ไขและพลิกแพลงในการนำเอาความคิดของเหมามาใช้ให้เข้ากับเงื่อนไขและ
 สภาพการณ์ในมลายา^๑ ซึ่งเหมาได้อธิบายแนวความคิดในเรื่องการทำสงครามปฏิวัติไว้ใน
 สรรนิพนธ์ว่า^๒

"... สงครามปฏิวัติของจีน ไม่ว่าจะเป็นสงครามภายในประเทศหรือสงคราม
 ประชาชาติ ล้วนแต่ดำเนินไปในสภาพแวดล้อมของจีนทั้งสิ้น ซึ่งเมื่อเทียบกับสงคราม
 ทั่วไป และสงครามปฏิวัติทั่วไปแล้ว ก็ยังมีสภาพเฉพาะและลักษณะเฉพาะของมันเอง

... บางคนกล่าวว่า เพียงแต่ทำตามกฎการขึ้นสู่สงครามกลางเมืองของ
 โซเวียต และขอมบังคับการทหารที่องค์การทหารโซเวียตโคโซก็พอแล้ว เขาหารู้ไม่ว่า
 กฎและขอมบังคับของโซเวียตนั้น ใ้รวบรวมเอาลักษณะเฉพาะของสงครามกลางเมืองของ
 โซเวียต และกองทัพแดงโซเวียตไว้ ถ้าเราลอกแบบเอาอย่างมาโซแบบพิมพ์เดียวกัน
 โดยไม่ยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ก็จะเป็นการคัดคั้นให้เข้ากับเงือกและจะตอง
 รบแพ . . .

^๑ Scalapino, The Communist Revolution in Asia, p. 237.

^๒ เหมา เจ๋อ ตุง, สรรนิพนธ์การทหาร (ปักกิ่ง : สำนักพิมพ์ภาษาต่างประเทศ,
 ๑๙๖๗), หน้า ๑๔๑-๑๔๓.

ดังนั้น กฎแห่งสงครามจึงต่างก็มีลักษณะพิเศษของมัน จะนำมาใช้กับเงินที่ต่างกันอย่างตายตัวไม่ไคมองจากลักษณะของสงคราม สงครามปฏิบัติและสงครามปฏิบัติปฏิบัติ ต่างก็มีลักษณะพิเศษที่ต่างกัน ภายเหตุนั้นกฎแห่งสงครามจึงต่างก็มีลักษณะพิเศษของมัน จะนำมาใช้แทนซึ่งกันและกันอย่างตายตัวไม่ไค . . ."

นอกจากนี้ลักษณะการทำสงครามในความคิดของเขานั้นยังมีลักษณะที่สำคัญ

๓ ประการ คือ

๑. การทำสงครามมวลชนอย่างกว้างขวางทั่วประเทศ โดยจะต้องแสวงหากำลังสนับสนุนจากประชาชนทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวนา ซึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศ และกระจายอยู่ทั่วประเทศ

๒. การทำสงครามยืดเยื้อ เนื่องจากกองทัพประชาชนจะต้องสู้กับกองทัพที่เข้มแข็งของศัตรู การเอาชนะชนะแตกหักในระยะเวลาดำเนินการเร็วจะเป็นไปไม่ได้ จำต้องต่อสู้ด้วยสงครามยืดเยื้อ เพื่อโจมตีศัตรูให้อ่อนกำลังลง เหมาะได้แบ่งขั้นตอนของการทำสงครามยืดเยื้อเป็น ๓ ขั้น คือ

๒.๑ ขั้นรับทางยุทธศาสตร์ ในขั้นนี้รูปแบบหลักของการต่อสู้คือ การรบเคลื่อนที่ ใช้รูปแบบสงครามจรยุทธหรือกองโจร และการรบประจำที่

๒.๒ ขั้นยืนทางยุทธศาสตร์ คือต่างฝ่ายต่างตั้งรับกัน และกองทัพประชาชนอยู่ในขั้นเตรียมการรุกตอบโต้

๒.๓ ขั้นรุกทางยุทธศาสตร์ เป็นขั้นสุดท้ายของสงครามยืดเยื้อ รูปแบบหลักของการรบคือ การรบเคลื่อนที่อย่างมีแบบแผนและการรบประจำที่

๓. การสร้างฐานที่มั่น เหมาะอธิบายว่า ในการทำสงครามยืดเยื้อยาวนานนั้น ฐานที่มั่นสำหรับการรบเป็นสิ่งจำเป็นเพราะต้องใช้เป็นที่อาศัยของกองกำลังติดอาวุธในยามที่วางแนวการรบ

รัศมี, อิทธิพลทางอุดมการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย, หน้า ๔๖-๔๘.

แม้ว่าคอมมิวนิสต์จะได้อำนาจการปฏิบัติการที่รุนแรง โดยมุ่งหวังผลทางการทหาร ซึ่งประสบผลสำเร็จในระดับหนึ่งคือ สามารถก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายทางเศรษฐกิจ ทำให้ประชาชนเห็นถึงความไม่มีประสิทธิภาพของรัฐบาลในการให้ความคุ้มครองต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน แต่ก็ทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกหวาดกลัวคอมมิวนิสต์ไปทั่ว เกิดความไม่มั่นใจในความปลอดภัยของตนเอง อย่างไรก็ตาม พรรคคอมมิวนิสต์มลายาไม่สามารถทำลายฐานทางเศรษฐกิจและทรัพยากรของประเทศ รวมทั้งการขยายการต่อสู้ได้เหมือนในเวียดนาม เพราะพรรคคอมมิวนิสต์มุ่งหวังแต่ชัยชนะในการทหาร โดยละเลยการปฏิบัติงานทางการเมืองซึ่งต้องควบคู่กันไป และยังหวังความสำเร็จในเวลาอันรวดเร็ว ซึ่งเป็นการผิดพลาด ทั้งนี้ การปฏิวัติจะสำเร็จได้โดยใช้สงครามประชาชน และเป็นสงครามยืดเยื้อโดยใช้ยุทธศาสตร์ป่าล้อมบ้าน ล้อมเมือง สร้างพื้นฐานในประชาชนที่ห่างไกล และขยายอิทธิพลเข้ามา นั่นคือ การทำสงครามประชาชน กองโจรต้องพึ่งประชาชนในชนบทซึ่งเป็นฐานในการปฏิบัติการ แต่โดยข้อเท็จจริง ภูมิประเทศของมลายาไม่เหมาะต่อการทำสงครามกองโจร เพราะมีพื้นที่ขนาดเล็ก ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทเป็นพวกชาวพื้นเมืองท้องถิ่น และชาวป่า และส่วนใหญ่อาศัยอยู่ตามสวนยาง และเหมืองทางคาน ตะวันตก คอมมิวนิสต์ต้องมีความลำบากมากขึ้นในการเข้าถึงชาวป่า^๑

ผู้นำคอมมิวนิสต์มลายาซึ่งส่วนมากเป็นพวกนายทุนน้อยในเมือง ขาดความเข้าใจในทฤษฎีสงครามประชาชนของเหมาอย่างลึกซึ้ง และนำเอามาใช้อย่างไม่คัดแปลงให้เข้ากับสถานการณ์ของมลายา และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเข้าใจผิดในสถานการณ์ในมลายา กล่าวคือ ผู้นำคอมมิวนิสต์มลายาเชื่อว่าชาวชนบทในมลายาจะเหมือนในจีน แต่ปรากฏว่าชนบทในประเทศทั้งสองมีความแตกต่างกันคือ ประการแรก ชาวนาในแผ่นดินจีนเกือบทั้งหมดต้องพึ่งกลีกรรรมเป็นหลัก ชาวนาจีนอยู่ใต้อาณัติของผลผลิตทางการเกษตร แต่ในมลายาชาวนาผลิต

^๑ Pye, Guerrilla Communism in Malaya, p. 99.

อาหารได้แก่ ๑/๓ ของอาหารที่บริโภค นอกนั้นต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ และชาวจีนในชนบทหลายรายยังคงชีวิตด้วยการขายแรงงานในสวนยางและเหมืองแร่ที่มุก ชาวชนบทในแผ่นดินจีนเป็นพวกที่ไม่มีอะไรจะสูญเสียต่อไปอีกแล้ว แต่ชาวชนบทในมลายามีความผูกพันอยู่กับสวนยางและเหมืองแร่ ผลผลิตของสวนยางและแร่มีความหมายต่อชาวชนบทในมลายาประการที่สอง สภาพชนบทในมลายาเป็นป่าเขาที่ขั้ว แต่ในแผ่นดินจีนชนบทเป็นแหล่งที่อยู่ของมวลชนจำนวนมาก นอกจากนี้ บริเวณที่เป็นที่ราบของมลายาก็ยังเป็นสวนยางและเหมืองแร่ซึ่งชาวอินเดียนและชาวจีนประกอบอาชีพอยู่

อย่างไรก็ตาม กองโจรคอมมิวนิสต์ในระยะแรก ยังเป็นฝ่ายได้เปรียบ โดยเป็นฝ่ายริเริ่มเข้าปฏิบัติการ เลือกพื้นที่ในการปฏิบัติและสามารถรับการช่วยเหลือสนับสนุนด้านอาหาร เสื้อผ้า ขาวสาร ตลอดจนกำลังคนจากชาวจีนเร่รอนที่อาศัยอยู่ในชนบท และกลุ่มคนพวกนี้เป็นชนชั้นที่ไม่มีอะไรจะสูญเสียต่อไปอีกแล้ว เพราะไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง คำรงชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ จากการขายผลิตผลทางการเกษตร และพวกเหล่านี้ก็ไม่มีทางเลือกทางอื่น นอกจากการสนับสนุนกองโจร^๒ แต่สภาพการต่อสู้ในชนบทที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์มลายาถูกบีบตั้งจากด้าน การปราบปรามของรัฐบาล และการขาดฐานมวลชนที่กว้างขวางเพียงพอ ทำให้คอมมิวนิสต์มลายาตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบในระยะต่อมา พรรคคอมมิวนิสต์มลายาเริ่มยอมรับถึงความเป็นจริงว่ามีจุดอ่อนที่มวลชน และกำลังตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ จึงได้มีการกำหนดนโยบายพรรคในปี ๑๙๕๒ ว่าการดำเนินงานทางทหารต้องมีจุดมุ่งหมายเพื่อการทำลายศัตรูและอาศัยการสร้างแนวร่วมกับประชาชน ในทุกชนชั้นและทุกเชื้อชาติเรียกร้องการสนับสนุนจากชนชั้นนายทุนและชนชั้นกลาง หลีกเลียงการเป็นศัตรูกับประชาชน การปฏิบัติการใด ๆ ที่จะทำให้ประชาชนไม่สะดวก เคืองกรอน ยากลำบาก รวมทั้งต้องละเว้นการทำร้ายประชาชน และพรรคยอมรับว่าการดำเนินการปฏิวัติโดยละเอียดหรือชักชวนผลประโยชน์ของมวลชนเป็นสิ่งผิดพลาด พรรคต้องแสวงหาความร่วมมือจากมวลชน รวมทั้งความร่วมมือจากนายทุนชาติ

^๑ Clutterbuck, The Long Long War, p. 46.

^๒ Ibid., p. 55.

และนายทุนกลาง การเคลื่อนไหวของพรรคในหมู่กรรมกรและชาวนา ให้กระทำผ่านสหภาพแรงงานที่ผิดกฎหมายและการนัดหยุดงานนั้นให้สร้างเงื่อนไขที่จะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิวัติมากกว่าการประท้วงยึดเยื่อ

การกำหนดนโยบายกึ่งกลางของคอมมิวนิสต์เป็นความพยายามในการสร้างฐานมวลชนเพื่อสนับสนุนการปฏิวัติ ซึ่งเรื่องนี้เหมาได้เขียนไว้ในบทนิพนธ์ว่า ". . . งานจัดตั้งของพรรคและงานเคลื่อนไหวมวลชนในดินแดนจีนส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับการต่อสู้ควยกำลังอาวุธโดยตรง ไม่มีและไม่อาจมีงานของพรรคหรือการเคลื่อนไหวมวลชนที่อยู่โดดเดี่ยวโดยลำพัง. . ."๒ เหมายังได้อธิบายถึงการปฏิวัติว่าจำเป็นต้องมีการประสานกันระหว่างการรบในป่ากับการดำเนินการในเมือง โดยกล่าวว่า ". . . การขยายการต่อสู้ในชนบท การก่อตั้งอำนาจรัฐแดงในเขตเล็ก ๆ การสร้างและขยายกำลังกองทัพแดง ก็ยังเป็นเงื่อนไขสำคัญในการช่วยการต่อสู้ในเมือง และเร่งกระแสการปฏิวัติให้สูงขึ้น การละทิ้งการต่อสู้ในเมืองจึงเป็นการผิด. . ."๓ และพรรคคอมมิวนิสต์มลายาก็ยอมรับว่าผิดพลาดจากเอกสารของพรรคซึ่งเขียนว่า ". . . บ่อยครั้งที่เราจำเป็นต้องเคลื่อนย้ายไปที่ต่าง ๆ เนื่องจากถูกตัดขาดจากหมู่บ้านในชนบท และล้อมรอบด้วยศัตรู ทำให้ศัตรูสามารถโจมตีได้อย่างกระหน่ำและในทุกสถานที่. . ."๔ และในที่สุด ได้มีความพยายามในการสร้างฐานที่มั่นชั่วคราว แต่ก็ได้รับการต่อต้านจากอังกฤษ ควยเหตุนี้จึงต้องสร้างฐานในป่าทึบทำให้ขาดจากมวลชนที่เป็นกำลังสำคัญ ทำให้งานโฆษณาและงานมวลชนไม่สามารถกระทำได้

^๑ Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 321.

^๒ เหมา, สารนิพนธ์, หน้า ๕๕๗.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๒๔.

^๔ Hanrahan, The Communist Struggle in Malaya, p. 66.

การขาดฐานที่มั่นของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การปฏิวัติล้มเหลว ซึ่งเหมาะได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับฐานที่มั่นในการทำสงครามจรรยาธรรมว่า

"คือฐานที่มั่นทางยุทธศาสตร์ ซึ่งเป็นที่พึ่งพิงของสงครามจรรยาธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ทางยุทธศาสตร์ของตน เพื่อบรรลุจุดหมายในการรักษาและขยายกำลังของตนเอง ทำลายและขับไล่อังกฤษ ถ้าปราศจากฐานที่มั่นทางยุทธศาสตร์ เช่นนี้แล้ว การปฏิบัติภาระหน้าที่ทางยุทธศาสตร์ทั้งหลาย และการที่จะทำให้อำนาจของสงครามปรากฏเป็นจริงขึ้นก็จะปราศจากผล ถ้าปราศจากฐานที่มั่น สงครามจรรยาธรรมก็ไม่สามารถดำรงอยู่ได้เป็นเวลายาวนานและก็ไม่สามารถจะขยายตัวออกไปได้ ฐานที่มั่นชนิดนี้ก็คือ เขตหลังของสงครามจรรยาธรรมนั่นเอง"

๓). ความอ่อนแอและการขัดแย้งภายในพรรค โดยเหตุที่พรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นกลุ่มที่พัวพันเข้ามาในกลุ่มชนชาวจีน และอาศัยการปฏิบัติงานภายใต้การอำพรางตัวเองอยู่กับก๊กมินตั๋ง ซึ่งเป็นองค์การที่ต้องการปฏิวัติโค่นล้มการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชของราชวงศ์แมนจู และสถาปนากการปกครองระบอบประชาธิปไตยขึ้น ดังนั้นคอมมิวนิสต์จึงสามารถหาการสนับสนุนและเพาะเป้าสร้างแกนในหมู่ประชาชนจีนได้ โดยแสวงประโยชน์จากอุดมการณ์ชาตินิยม เมื่อเกิดความแตกแยกระหว่างคอมมิวนิสต์กับก๊กมินตั๋งในปี ๑๙๒๗ ทำให้คอมมิวนิสต์ในมลายาไม่สามารถอำพรางตัวเองอยู่กับก๊กมินตั๋งได้อีกต่อไป และไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากการประกาศจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์น่านยางขึ้นในปี ๑๙๒๘ และมีหน้าที่กว้างขวางคือ ดำเนินการปฏิวัติในบริเวณเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ ภายใต้การชี้นำและควบคุมจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่การปฏิบัติงานของพรรคคอมมิวนิสต์น่านยางไม่ค่อยจะก้าวหน้า ทั้งนี้เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งเป็นผู้สนับสนุนกำลังเผชิญปัญหาการปฏิวัติภายในประเทศจีน และพรรคคอมมิวนิสต์น่านยางเองก็ขาดผู้ปฏิบัติงานที่มีความรู้ความสามารถในการขยายงานของพรรค และปฏิบัติงานให้ก้าวหน้าไปได้ และเพื่อให้ขบวนการปฏิวัติในมลายาเป็นรูปเป็นร่างมากยิ่งขึ้นในการประชุมสมัชชาสมัยที่ ๒ ในปี ๑๙๓๐ จึงได้มีการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์มลายาซึ่งอยู่ภายใต้การชี้นำจากสำนักงานภาคตะวันออกเฉียง

องค์การคอมมิวนิสต์ที่เชียงใหม่ ชี้ขึ้นมาแทนพรรคคอมมิวนิสต์นานาชาติซึ่งสลายตัวไป การก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นระยะเดียวกับที่มีการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนขึ้นมา ดังนั้นจะเห็นได้ว่า พรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นผลผลิตของสถานการณ์และกระแสการปฏิวัติจากภายนอกที่ผลักดันให้เป็นไปมากกว่าเป็นการพัฒนาการของการต่อสู้ในสังคมมลายา หรือก้าวหน้าขึ้นของการต่อสู้ของประชาชนในสังคมนั้นเอง

ยิ่งไปกว่านั้น โครงสร้างพรรคในระยะแรกก็มีลักษณะที่หลวม สมาชิกพรรคส่วนมากมาจากชนชั้นนายทุนน้อย และปัญญาชนจากโรงเรียนและมหาวิทยาลัย จึงทำให้การปฏิบัติงานของพรรคไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร องค์การคอมมิวนิสต์สากลต้องส่งสมาชิกมาคอยให้คำปรึกษาแนะนำและวางรากฐานการดำเนินงานให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายา ซึ่งหลังจากนายโจเซฟ กูรอกซ์ สมาชิกคอมมิวนิสต์สากลชาวฝรั่งเศสที่เข้ามาช่วยงานพรรคคอมมิวนิสต์มลายาถูกจับกุมแล้ว องค์การคอมมิวนิสต์สากลได้ส่งนายไล้เต็กเข้ามาช่วยแก้ไขโครงสร้างและปรับปรุงการปฏิบัติงานของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา^๑

นายไล้เต็กได้ดำเนินการปรับปรุงงานและโครงสร้างของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาให้ดีขึ้น โครงสร้างพรรคคอมมิวนิสต์ภายหลังจากปรับปรุงประกอบด้วย คณะกรรมการกลางพรรค ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยงานสูงสุดของพรรค ประกอบด้วยสมาชิก ๑๐ - ๑๓ คน และในคณะกรรมการกลางพรรคยังมีหน่วยงานที่ถือว่าเป็นหัวใจของคณะกรรมการกลางคือ กรมการเมือง (Politburo) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกจากคณะกรรมการกลางพรรค มีจำนวนประมาณ ๖ คน กรมการเมืองเป็นเสมือนเครื่องมือในการทำงานของคณะกรรมการกลาง ซึ่งไม่ค่อยได้มีเวลาในการประชุมร่วมกัน ดังนั้นกรมการเมืองจึงแบ่งเบาภาระของคณะกรรมการกลาง ๆ ในการรับผิดชอบในงานกำหนดนโยบายและออกคำสั่งต่าง ๆ ของพรรคคอมมิวนิสต์ และยังมีส่วนงานที่สำคัญอีกหน่วยหนึ่งคือ สำนักเลขาธิการพรรค ซึ่งนายไล้เต็กดำรงตำแหน่งเลขาธิการพรรค และเป็นผู้ดำเนินงานของพรรคในด้านต่าง ๆ ในระหว่างที่ยังไม่มีการ

^๑Miller, Menace in Malaya, p. 23.

ประชุมคณะกรรมการกลาง ๆ อย่างไม่กี่ตาม ในปี ๑๙๕๒ ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างของพรรคอีกครั้งเนื่องจากถูกฝ่ายรัฐบาลปราบปรามจนกองกำลังส่วนใหญ่ต้องถอยร่นไปอยู่ทางภาคเหนือในรัฐเปเร และอีกส่วนอยู่ในทางใต้ในรัฐยะโฮร์ พรรคคอมมิวนิสต์จึงได้แยกตั้งสำนักงานพรรคสาขาภาคใต้ขึ้น (South Malaya Bureau) ในรัฐยะโฮร์ โดยในครั้งแรกมีนายแยงกัว (Yeong Kuo) เป็นหัวหน้า เพื่อควบคุมการปฏิบัติงานของพรรคทางใต้ นอกจากนี้ ในแต่ละรัฐยังมีคณะกรรมการบริหารกลางซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่มีอุดมการณ์แก่กล้า มีการประชุมกันปีละ ๓ - ๔ ครั้ง เพื่อกำหนดนโยบายของพรรคและแนวทางการทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือสั่งการจากกรมการเมือง และในแต่ละรัฐยังมีกรมการเมืองของรัฐทำงานภายในของเขตของรัฐ สมาชิกของคณะกรรมการกลางอาจเป็นสมาชิกของกรมการเมืองของรัฐใดก็ได้ จากกล่าวได้ว่าโครงสร้างของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา เป็นโครงสร้างที่มีลักษณะเดียวกันซ้อนกันอยู่ในสองระดับคือ ระดับชาติและระดับรัฐ นอกจากนั้น พรรคคอมมิวนิสต์มีกองกำลังทหารเรียกว่า กองทัพปลดแอกแห่งชาติ (MRLA) โดยแบ่งออกเป็นกรมต่าง ๆ โดยในแต่ละกรม จะมีกองกำลังออกเป็นหน่วยย่อย ส่วนงานปฏิบัติการที่ใกล้ชิดกับมวลชนคือ มินหยวน ซึ่งเป็นหน่วยงานมวลชนของพรรค มีภารกิจในการแสวงหาเสบียงอาหาร เงิน ข้าว และกำลังคนมาสนับสนุนกองทัพ และยังเป็นองค์การที่สร้างข่ายงานติดต่อระหว่างพรรคและกองกำลังติดอาวุธกับมวลชนและองค์การในเมือง และในแต่ละกรมจะมีหน่วยงานมวลชน (มินหยวน) ๕ - ๘ หน่วย แต่ละหน่วยจะแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยอีก เพื่อแบ่งพื้นที่รับผิดชอบ

ส่วนกองกำลังนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการทหารของกองทัพปลดแอก ซึ่งตั้งอยู่ที่ปะหัง ลักษณะเด่นของกองกำลังคอมมิวนิสต์คือ แต่ละกรมจะเป็นอิสระแก่กันในการ

^๑Balance, Malaya : The Communist Insurgent War 1948-60, pp. 31-32., Miller, Menace in Malaya, pp. 101-113., Clutterbuck, Riot & Revolution in Singapore and Malaya 1945-63, pp. 195-97.

ประยุกต์ใช้คำสั่งของพรรคตามกำลังขีดความสามารถ นอกจากนี้ยังมีระเบียบของพรรคที่ห้ามไม่ให้กรมต่าง ๆ ทำการติดต่อกันเองโดยตรง การติดต่อรหว่างกรมจะทำให้เป็นการขัดข้องการปิดลับและเสี่ยงต่อการรักษาความปลอดภัย การติดต่อกันนั้นต้องเป็นการติดต่อรหว่างพรรคมาสู่กรมหรือจากกรมไปสู่พรรคเท่านั้น ในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างกรมต่าง ๆ กับพรรคเป็นไปโดยความยากลำบาก เพราะไม่สามารถอาศัยเส้นทางคมนาคมต่าง ๆ ได้ เพราะฝ่ายรัฐบาลได้ทำการตั้งด่านตรวจและยังเนื่องจากในบางพื้นที่ไม่มีเส้นทางคมนาคมการติดต่อสื่อสาร จึงต้องอาศัยเส้นทางตามภูเขาโดยใช้คนนำสารจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง โดยคนนำสารจะนำจดหมายไปทิ้งไว้ในกลางไร่จดหมายที่มีอยู่ตามต้นไม้โนป้า ซึ่งคนนำสารจะรู้แต่จุดที่ตนเองเคยไปส่งเท่านั้น เมื่อเกิดกรณีผิดพลาดขึ้นไม่ว่าคนนำสารหนีออกมาอบตัว หรือฝ่ายรัฐบาลสามารถจับกุมคนนำสารได้ ความลับที่คนนำสารรู้เกี่ยวกับงานของตนก็จะจำกัดอยู่เฉพาะจุดที่ตนเองรับผิดชอบเท่านั้น อันเป็นเหตุผลในการรักษาความลับเกี่ยวกับกองทัพของพรรค อย่างไรก็ตามวิธีการนำสารก่อให้เกิดปัญหาความล่าช้าในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งปัญหานี้ก็วิพากษ์วิจารณ์กันว่า การขาดระบบการติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและรวดเร็ว ทำให้การดำเนินงานของแต่ละหน่วยกำลังขาดการประสานงาน และการวางแผนจากส่วนกลาง ซึ่งสาเหตุนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาแพ้แก่ฝ่ายรัฐบาล^๑

นอกจากนี้ในแต่ละกองทัพหรือหน่วยกำลังจะมีเจ้าหน้าที่คานการเมืองของพรรค ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบดูแลการดำเนินงานของกองทัพให้เป็นไปตามนโยบายของพรรคและเป็นคนที่มีความสำคัญคนหนึ่ง แต่หลังจากการที่ญี่ปุ่นได้เข้าโจมตีการประชุมใหญ่ของพรรคที่บาตูเคพในปี ๑๙๔๒ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาต้องสูญเสียสมาชิกชั้นนำไปและทำให้หน่วยกำลังต่าง ๆ ขาดการควบคุมจากพรรคส่วนกลางทั้งในคานการเมือง การทหาร และทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาขาดความเป็นเอกภาพในการดำเนินงานปฏิวัติ

^๑Pye, Guerrilla Communism in Malaya, p. 99.

ปัญหาภายในพรรคที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การที่พรรคชาคนโยบายการดำเนินงานที่แน่นอนในการปฏิบัติ และการที่สมาชิกชั้นนำของพรรคมีความขัดแย้งในค่านแนวความคิด กล่าวคือในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ อันเป็นระยะที่คอมมิวนิสต์ไคร่วมเป็นพันธมิตรกับอังกฤษในการต่อสู้กับญี่ปุ่น พรรคคอมมิวนิสต์มาลายาชาคนโยบายที่แน่นอนและการวางแผนล่วงหน้าในการเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับอังกฤษ เสมือนหนึ่งว่าพรรคคอมมิวนิสต์เข้าร่วมกับอังกฤษตามนโยบายสร้างแนวร่วมที่ได้รับการแนะนำจากพรรคคอมมิวนิสต์ต่างประเทศ โดยขาดความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายเพื่อการปฏิวัติมาลายา ด้วยเหตุนี้นักวิชาการบางท่านซึ่งเชื่อว่าความพ่ายแพ้ของคอมมิวนิสต์มาลายาเป็นผลจากการที่คอมมิวนิสต์สากลไม่เข้าใจสถานการณ์มากกว่าเป็นผลของความล้มเหลวของการต่อสู้ภายในประเทศ^๑ นอกจากนั้น พรรคคอมมิวนิสต์มาลายายังผิดพลาดในการไม่ฉวยโอกาสโดยอาศัยกองกำลังที่เข้มแข็งที่กำลังฮึกเหิมจากชัยชนะในสงครามโลกครั้งที่ ๒ ทำการปฏิวัติอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องในขณะที่อังกฤษตั้งตัวไม่ติด เพื่อยึดอำนาจปกครองก่อนที่อังกฤษจะกลับเข้ามา โดยนายได้เต็ก เลขาธิการพรรคตัดสินใจไม่ใช้การก่อการร้ายซึ่งผลการตัดสินใจครั้งนี้ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างสมาชิกชั้นนำของพรรค ซึ่งยึดถือทฤษฎีการปฏิวัติของเหมา เจ๋อ ตุง คือ นายหลู กรรมการบริหารซึ่งมีความเชื่อถือในการทำสงครามประชาชน

ต่อมาในปี ๑๙๔๘ ความขัดแย้งทางแนวความคิดในพรรคได้ปรากฏอีกครั้งในปี ๑๙๔๘ เมื่อนายชีวหลู (Siew Lau) เลขาธิการพรรคแห่งรัฐมะละกากับสมาชิกกรมการเมือง โดยชีวหลูได้เขียนวิจารณ์ในเดือนธันวาคม ๑๙๔๘ โดยมีสาระสำคัญว่าเขาเห็นด้วยกับการใช้กำลังในการต่อสู้ปฏิวัติ แต่ต่อสู้ในพื้นที่ ๆ อังกฤษอ่อนแอ และต้องการได้รับการสนับสนุนจากชนหลายเชื้อชาติ โดยเฉพาะประชาชนทำงานอยู่กับที่ดิน ซึ่งต้องการเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินที่ทำกิน แต่สมาชิกพรรคคนอื่น ๆ ได้โจมตีว่าชีวหลูเป็นพวกลัทธิแก๊ง แต่ชีวหลูได้ตอบโต้ว่ากรรมการบริหารของพรรคเป็นพวกคอมมิวนิสต์ที่โง่เหมือนควาย และปรากฏว่าในเดือนสิงหาคม ๑๙๔๘ ชิวหลูได้ถูกขับออกจากพรรคและถูก

^๑Gullick, Malaya, p. 106.

ตามสังหารในที่สุด ซึ่งต่อมาพรรคก็ยอมรับว่าความคิดของชีวหลูกต้อง และรับว่าพรรคคิดพลาดในการทอดทิ้งชาวนานับแต่สงครามโลกสงบลง ทำให้ชาครุฐานที่มั่นในการทำสงครามกองโจรในชนบท^๑

การดำเนินการปราบปรามของรัฐบาลอย่างมีประสิทธิภาพ

อาจแยกพิจารณาได้ดังนี้ คือ

๑. รัฐบาลมีนโยบายและแผนการปราบปรามที่ดีและการปราบปรามมีประสิทธิภาพ

รัฐบาลตระหนักดีว่า ในการปราบปรามการก่อการร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์มลายานั้นรัฐบาลจะต้องรักษากฎหมายและระเบียบต่าง ๆ เพื่อสร้างการสนับสนุนจากประชาชน รัฐบาลที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ก็จะมีสภาพไม่แตกต่างไปจากกองโจร และไม่อาจหวังให้ประชาชนเคารพกฎหมายได้และประการสำคัญกฎหมายต้องมีความเสมอภาคและบังคับใช้กับทุกคน ดังนั้น รัฐบาลจึงต้องพยายามปราบปรามกองกำลังคอมมิวนิสต์ภายในกรอบแห่งกฎหมายให้มากที่สุด

ภายหลังจากที่อังกฤษได้ประกาศภาวะฉุกเฉินในเดือนมิถุนายน ๑๙๔๘ ทำให้รัฐบาลมีอำนาจมากขึ้นในการออกกฎหมาย ระเบียบและประกาศต่าง ๆ ได้กว้างขวางขึ้น และเซอร์ เฮนรี เกอร์นี่ (Sir Henry Gurney) ข้าหลวงใหญ่อังกฤษซึ่งเข้ามาปฏิบัติงานในมลายาเมื่อกันยายน ๑๙๔๘ มีแนวความคิดว่า ในการปราบปรามคอมมิวนิสต์นั้นต้องใช้หลักการเมืองนำการทหาร โดยการปฏิบัติการทางทหารต้องเป็นส่วนส่งเสริมการทำสงครามทางการเมือง^๒ และสิ่งแรกที่ เซอร์ เกอร์นี่ พิจารณาว่าต้อง

^๑ Clutterbuck, Riot and Revolution in Singapore & Malaya, p. 173.

^๒ W.G. Stelaniak, "The Malayan Emergency : Re-Consideration of British Counter - Insurgency Methods" Spectrum (Oct. 1973), p. 21.

^๓ Barber, The War of the Running Dogs, p. 57.

กระทำก่อนอื่นคือ การตัดกำลังของคอมมิวนิสต์ โดยไต่ออกกระเบียบให้มีการจัดทำทะเบียนประวัติประชาชนตั้งแต่อายุ ๑๒ ปีขึ้นไป เพื่อสำรวจและควบคุมจำนวนประชาชนที่ถูกต้อง และให้ออกบัตรประจำตัวประชาชนไว้เป็นหลักฐาน อันเป็นความพยายามเพื่อแยกคนดีออกจากคนเลว และบุคคลใดที่ตรวจพบว่าไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนจะต้องถูกจับกุมในฐานะต้องสงสัยว่าเป็นสมาชิกกองกำลังในป่าของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา

นอกจากนี้ ยังได้มีการประกาศใช้กฎหมายที่ให้อำนาจแก่ฝ่ายเจ้าหน้าที่ในการควบคุมตัวประชาชนที่ต้องสงสัยว่าเป็นสมาชิกคอมมิวนิสต์โดยไม่จำเป็นต้องมีขอล่าหาเป็นกำหนดเวลา ๒ ปี และเจ้าหน้าที่จะทำการซักถามสอบสวนบุคคลที่ถูกควบคุมตัวดังกล่าว ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับสนับสนุนคอมมิวนิสต์อย่างไร อย่างไรก็ตาม เพื่อมิให้มีการใช้อำนาจเกินขอบเขตและไม่เป็นธรรม จึงได้มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่ง เพื่อยกยอควบคุมมิให้มีการใช้อำนาจหน้าที่ที่ไม่เป็นธรรมและมีลักษณะกลั่นแกล้งประชาชน

อังกฤษยังได้นำมาตรการส่งชาวจีนที่ต้องสงสัยว่าเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายา กลับไปยังประเทศจีน^๑ อันเป็นนโยบายตัดกำลังของคอมมิวนิสต์มาใช้ ซึ่งในปี ๑๙๔๘ ได้มีการจับกุมบุคคลที่ต้องสงสัยว่าเป็นคอมมิวนิสต์ถึง ๑,๗๗๕ คน และส่งกลับประเทศจีน ๒๓๗ คน และจนถึงปี ๑๙๕๗ ได้มีการจับกุมสมาชิกและผู้สนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์มลายาถึง ๓๓,๕๕๒ คน และถูกส่งกลับประเทศจีน ๑๔,๕๐๗ คน^๒ นอกจากนี้ยังมีกฎหมายประกาศข้อ ๑๗ ก็ ซึ่งให้อำนาจแก่ผู้สำเร็จราชการที่จะประกาศควบคุมตัวชาวบ้านทั้งหมดที่พบว่ามี การให้ความช่วยเหลือแก่คอมมิวนิสต์ และยังมีกฎหมายปลีกย่อยอื่น ๆ อีก เช่น การประกาศห้ามออกนอกเคหะสถาน กฎหมายห้ามมีอาวุธและเอกสารเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ไว้ในครอบครอง

^๑Balance, Malaya : The Communist Insurgent War 1948-60, p. 95.

^๒Clutterbuck, Riot and Revolution in Singapore and Malaya, p. 169.

อังกฤษตระหนักดีว่า การปราบปรามคอมมิวนิสต์จำเป็นต้องได้รับการร่วมมือประสานงานจากทุกฝ่าย เพื่อให้การปราบปรามคอมมิวนิสต์เป็นไปอย่างมีเอกภาพ องค์การที่สำคัญในการปราบปรามคอมมิวนิสต์คือ ผู้อำนวยการคณะกรรมการปฏิบัติการ (Director of Operation Committee) ซึ่งเป็นตำแหน่งที่อังกฤษจะส่งคนเข้ามาดำรงตำแหน่งเพื่อปฏิบัติงานร่วมกับรัฐบาลมลายา โดยผู้อำนวยการคณะกรรมการปฏิบัติการจะเป็นผู้ออกคำสั่งนโยบายในการปฏิบัติการ และให้มีฝ่ายเสนาธิการประจำตัว ผู้อำนวยการคณะกรรมการปฏิบัติการ (Director of Operation Staff) เพื่อให้คำปรึกษาแก่ผู้อำนวยการคณะกรรมการปฏิบัติการ นายพลฮาโรลด์ บริกส์ (Harold Briggs) ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการคณะกรรมการปฏิบัติการในเดือนเมษายน ๑๙๕๐^๑ และนายพลบริกส์ ได้จัดโครงสร้างองค์การในการปราบปรามคอมมิวนิสต์ โดยให้มีสภาสงคราม (Federal War Council) เป็นองค์กรสูงสุด ในการกำหนดนโยบายในการปราบปราม สภาสงครามประกอบด้วยหัวหน้าของส่วนราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องคือ ผู้อำนวยการคณะกรรมการปฏิบัติการ ผู้บังคับบัญชาทหารฝ่ายต่าง ๆ กระทรวงมหาดไทย โดยสภาสงครามมีหน้าที่รับผิดชอบในการรณรงค์ และสร้างการร่วมมือระหว่างพลเรือนและทหาร องค์การในระดับรองลงมาคือ คณะอนุกรรมการของผู้บังคับบัญชา (Commanders' Sub-Committee) มีหน้าที่ตัดสินใจกำหนดนโยบายใช้กำลังต่าง ๆ ในการปฏิบัติการ แต่ต้องได้รับการเห็นชอบจากสภาสงครามเสียก่อน และยังมีมีการตั้งหน่วยปฏิบัติในระดับรองลงมาคือ ระดับรัฐและอำเภอ โดยให้มีคณะกรรมการบริหารสงครามในระดับรัฐ (State War Executive Committee) และคณะกรรมการบริหารสงครามในระดับอำเภอ (District War Executive Committee) ในระดับรัฐนั้นให้ผู้นำในรัฐ และเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติรวมทั้งให้ผู้นำชุมชนชาวมลายูและชาวจีน และที่ปรึกษาชาว

^๑Ibid., p. 175.

อังกฤษรวมตนเป็นกรรมกรทวาย^๑

นายพลบริกส์ เป็นบุคคลที่มีส่วนสำคัญในการวางพื้นฐานการปราบปรามคอมมิวนิสต์มลายา โดยนายพลบริกส์ ได้วางนโยบายในการปราบปรามไว้ ๔ ประการคือ^๒

ก. ควบคุมบริเวณที่มีประชาชนอยู่หนาแน่น และสร้างความมั่นใจในค่านิยมปลอดภัยให้แก่ประชาชน โดยมีความเชื่อว่าเมื่อประชาชนมีความรู้สึกปลอดภัย ก็จะทำให้ข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่ทางราชการ

ข. แยกสลายพรรคคอมมิวนิสต์มลายาออกจากเสบียงอาหารและข่าวสาร

ค. ทำลายฐานมวลชนของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา

ง. ทำลายกองกำลังคอมมิวนิสต์มลายา เมื่อกองกำลังคอมมิวนิสต์ลงมาหาเสบียงอาหาร

ปัญหาสำคัญในการปราบปรามกองกำลังคอมมิวนิสต์มลายาคือ การดึงมวลชนออกจากคอมมิวนิสต์ มวลชนที่สนับสนุนกองกำลังคอมมิวนิสต์ในป่า ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน และนายพลบริกส์พิจารณาว่าการทำลายสมาชิกของกำลังคอมมิวนิสต์อย่างเดียวไม่เพียงพอ ต้องทำลายขวัญและขีดขวางการส่งเสบียงอาหารให้แก่กองกำลังอีกด้วย นั่นคือ ทัศนคติของนายพลบริกส์ต้องแยกมวลชนออกมา มิให้คอมมิวนิสต์สามารถติดต่อกับแกนในหมู่บ้านได้ และโดยเหตุที่กองกำลังคอมมิวนิสต์ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน และไม่สามารถเข้ากับชาวมาเลย์ในชนบทได้ ทางการจึงไม่คองส่งกำลังไปควบคุมและคุมครองชาวมาเลย์มากนัก แต่ต้องให้ความสนใจกับชาวจีน ดังนั้น นายพลบริกส์ จึงได้ตั้งคณะทำงานขึ้นศึกษาถึงปัญหาของชาวจีน

^๑Rahman, Looking Back, p. 257., และศึกษาเพิ่มเติมได้จากเอกสารรัฐบาลมลายา เรื่อง The Conduct of Anti-Terrorist Operation in Malaya. 3d ed. 1958, บทที่ ๓ หน้า ๑-๕.

^๒Osborne, Region of Revolt, p. 75., Barber, The War of the Running Dogs, p. 90.

ในชนบท และได้มีการเสนอให้จัดตั้งที่อยู่ถาวรให้แก่ชาวจีนในชนบท โดยการจัดตั้งเป็นหมู่บ้านยุทธศาสตร์ชน (New Village)

นโยบายการจัดตั้งหมู่บ้านยุทธศาสตร์ ต้องเผชิญกับปัญหาหลายประการ ประการแรก เรื่องที่ดิน ซึ่งอังกฤษต้องเรียกร้องให้ยุบปกครองชาวมาเลย์ยอมสละที่ดินบางส่วนให้แก่ชาวจีนเพื่อจัดตั้งหมู่บ้าน การดำเนินการจัดตั้งหมู่บ้านยุทธศาสตร์ทำให้ผู้ลี้ภัยเกิดความไม่ไว้วางใจอังกฤษ เพราะรู้สึกว่างอังกฤษรักษาคำมั่นนโยบายชาวจีนและมีความไม่พอใจชาวจีน เพราะทำให้ตนเสียประโยชน์^๑ ประการที่สอง อังกฤษต้องพยายามโน้มน้าวจิตใจชาวจีนให้เข้าไปอยู่ในหมู่บ้านใหม่ นโยบายการตั้งหมู่บ้านใหม่นี้เป็นความพยายามในการนำชาวจีนให้เข้ามาหารัฐบาล และมุ่งป้องกันชาวจีนมิให้ถูกขู่บังคับจากคอมมิวนิสต์ และยังเป็นการป้องกันมิให้ชาวจีนสนับสนุนกองกำลังในป่าอีกด้วย จึงเท่ากับเป็นการพยายามในการแยกน้ำออกจากปลา^๒

โครงการจัดตั้งหมู่บ้านยุทธศาสตร์ดังกล่าว มีวัตถุประสงค์หลักที่สำคัญ^๓ คือ

๑. การพิทักษ์คุ้มครองมวลชน ซึ่งมีได้หมายความว่าเพียงแต่เอาบ้านเรือนราษฎรที่ตั้งกระจัดกระจายออกไป มารวมกันไว้ในใจกลางหมู่บ้านเท่านั้น หากรวมความถึงการจัดตั้งระบบสื่อสารที่ติดต่อกันระหว่างหมู่บ้านต่าง ๆ ได้ การจัดตั้งหมู่บ้านยุทธศาสตร์ดังกล่าวจึงจำเป็นต้องดำเนินการตามนโยบายกลางแล้วยึดพื้นที่ กล่าวคือ การจัดตั้งหมู่บ้านยุทธศาสตร์มิใช่เป็นเพียงแต่การทำลายชีวิตของกองกำลังคอมมิวนิสต์ แต่ยังต้องทำลายแกนนำของคอมมิวนิสต์ในเขตดังกล่าวด้วย^๔ อย่างไรก็ตาม ภายหลังเมื่อจัด

^๑Balance, Malaya : The Communist Insurgent War 1948-60, p. 109.

^๒Ryan, A History of Malaysia & Singapore, p. 239.

^๓Thomson, Defeating Communist Insurgency, p. 124.

^๔Ibid., p. 117.

ตั้งหมู่บ้านยุทธศาสตร์แล้วก็ยังมีความจำเป็นที่ต้องมีกองกำลังกึ่งทหาร เพื่อให้ความคุ้มครองป้องกันอย่างใกล้ชิด และมีกองกำลังทหารบกตั้งอยู่รอบนอก เพื่อคอยป้องกันมิให้กำลังหน่วยใหญ่ของกองกำลังคอมมิวนิสต์เข้าโจมตีหมู่บ้าน

๒. ประสานสามัคคีในหมู่บ้านเพื่อให้เขาช่วยเหลือร่วมมือกับรัฐบาลอย่างจริงจัง โดยการชักจูงให้ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมในนโยบายแห่งชาติ ให้เกิดความผูกพันในการมีส่วนร่วมได้เสีย

๓. การพิจารณาตามสังคมน เศรษฐกิจ และการเมือง ซึ่งก็คือนโยบายการเอาชนะใจประชาชนนั่นเอง ได้แก่การสร้างโรงเรียน สถานรักษาพยาบาล ตลาด เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น น้ำ ไฟฟ้า เป็นต้น

ในการดำเนินการตามแผนการจัดตั้งหมู่บ้านยุทธศาสตร์ดังกล่าวได้มีการอพยพชาวจีนประมาณ ๕ แสนคน เข้ามาอยู่อาศัยในหมู่บ้านใหม่ ประมาณ ๕๐๐ หมู่บ้าน รัฐบาลต้องใช้เวลาในการดำเนินการ ๓ ปีกว่า ซึ่งกองกำลังคอมมิวนิสต์มลายาได้พยายามชักชวนและทำลายโครงการตลอดเวลา มีการรณรงค์เรียกร้องให้มีการต่อต้านโครงการ แต่เมื่อเห็นว่าไม่สำเร็จคอมมิวนิสต์ก็พยายามจัดตั้งแกนขึ้นในหมู่บ้านใหม่ และลอบสังหารเจ้าหน้าที่ประจำหมู่บ้าน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีการเตรียมการในการจัดตั้งหมู่บ้านยุทธศาสตร์อย่างดี แต่ก็ยังมีปัญหาในเรื่องที่ดินทำกินและสาธารณูปโภคต่าง ๆ ในระยะต่อมา

อังกฤษตระหนักดีว่า มาตรการอพยพชาวจีนไปจัดตั้งหมู่บ้านใหม่แต่เพียงอย่างเดียวไม่พอ การแยกสลายมวลชนออกจากกองกำลังคอมมิวนิสต์ ยังไม่สามารถกักันให้กองกำลังคอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จทุกขั่ยากในป่าลึกได้ ทั้งนี้ อังกฤษทราบว่ากองกำลังเหล่านี้ยังสามารถได้รับการสนับสนุนด้านเสบียงอาหารจากประชาชนในหมู่บ้านได้ ดังนั้น

^๑Gullick, Malaya, p. 103.

จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการวางมาตรการควบคุมอาหารในพื้นที่บางพื้นที่ ซึ่งสงสัยว่าจะสนับสนุนเสบียงอาหารให้แก่คอมมิวนิสต์ ในปี ๑๙๕๑ จึงได้มีการประกาศควบคุมการเคลื่อนย้ายอาหาร ยารักษาโรค และราษฎรในพื้นที่ต้องห้าม โดยถือเป็นเขตพื้นที่ควบคุม มีการสำรวจยอดครานอาหาร กำนการจำหน่ายอาหารตามร้าน ตลอดจนการห้ามการเคลื่อนย้ายอาหารในเวลากลางคืน และรวมทั้งการแบ่งปันส่วนอาหารในพื้นที่อันตราย^๑ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่า ประชาชนจะมีอาหารเพียงพอตามความจำเป็นเพื่อการยังชีพเท่านั้น การใช้มาตรการควบคุมอาหารของรัฐบาลดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อกองกำลังคอมมิวนิสต์ ทำให้กองกำลังคอมมิวนิสต์ขวัญเสีย และวินัยเสื่อมและจำต้องสลายกำลังเป็นหน่วยเล็ก ๆ เพื่อความคล่องตัวและสะดวกแก่การหาเสบียงอาหารเพื่อการดำรงชีวิตในป่า เมื่อต้องประสบปัญหาการขาดแคลนอาหารอย่างหนัก ทำให้มีสมาชิกกองกำลังคอมมิวนิสต์ออกมามอบตัวจำนวนมาก เพราะไม่สามารถทนความอดอยากในป่าได้

ภายหลังจากที่ เซอร์ เกอร์นี่ ข้าหลวงใหญ่ถูกกองกำลังคอมมิวนิสต์มลายาลอบสังหารในเดือนตุลาคม ๑๙๕๑ อังกฤษจึงได้ตระหนักว่าปัญหาในมลายามีความรุนแรง และได้ให้นายพลเทมเพลอร์ (Gerald Templar) มาดำรงตำแหน่งข้าหลวงใหญ่แทน เมื่อ กุมภาพันธ์ ๑๙๕๒ และเพื่อให้การปกครองมลายาและการปราบปรามคอมมิวนิสต์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้ให้นายพลเทมเพลอร์ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการคณะกรรมการปฏิบัติการอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย นายพลเทมเพลอร์ยอมรับว่านโยบายของ เซอร์ บริกส์ ที่ได้วางไว้ยังมีประโยชน์อยู่ แต่เขาได้สั่งยุบสภาสงครามเสีย เพราะเห็นว่า การแยกการปราบปรามคอมมิวนิสต์ออกจากการบริหารงานโดยปกติของรัฐบาลจะทำให้งานดำเนินไปได้ไม่ดีเท่าที่ควร และให้หน้าที่ของสภาสงครามไปขึ้นอยู่กับสภาบริหารสหพันธ์ (Federal Executive Council)^๒

^๑Balance, Malaya.: The Communist Insurgent War, p. 112.

^๒Miller, Menace in Malaya, p. 205.

นายพลเทมเปเลอร์ มีแนวความคิดว่าการแก้ไขปัญหามลภาวะในหลายนครจำเป็นต้องควบคุมกันไปทั้งทางการเมืองและการทหาร ในคำให้การปราบปรามกองกำลังของคอมมิวนิสต์นั้น ต้องใช้กำลังทหารเข้าปราบปรามและต้องดำเนินการปราบปรามอย่างรุนแรง ดังนั้น จึงต้องมีการระดมกำลังทหาร ตำรวจ ไม่ต่ำกว่า ๖ หมื่นคน และกองกำลังท้องถิ่นอีก ๔ หมื่นคน เพื่อปราบปรามกองกำลังคอมมิวนิสต์ที่มีอยู่ประมาณ ๕ พันคน และยังได้ระดมเกณฑ์ชาวบ้านให้เข้าร่วมเป็นกองกำลังรักษาหมู่บ้าน (Home Guard) โดยนายพลเทมเปเลอร์ได้ดำเนินการปราบปรามกองกำลังคอมมิวนิสต์อย่างรุนแรง ในหมู่บ้านที่มีการก่อการร้ายรุนแรง เขาจะตั้งปิดล้อมหมู่บ้านและใช้มาตรการห้ามออกนอกบ้านและให้ชาวบ้านกรอกข้อมูลเกี่ยวกับกองกำลังคอมมิวนิสต์ในแบบสอบถามและดำเนินการกวาดล้างต่อไป และบ่อยครั้งที่พบว่ามีการเผาหมู่บ้านชาวจีน ประชาชนที่ไม่เห็นด้วยหรือไม่ให้ความร่วมมือจะมีความผิด ยังผลให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์จำนวนมากถูกลงโทษ วิธีการรุนแรงนี้ได้รับการต่อต้านและวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการใช้อำนาจและกำลังที่กว้างขวางเพื่อชาวยุโรปมากเกินไป และไม่ใช่ว่าเป็นผลดีอย่างไรต่อการแยกมวลชนออกจากคอมมิวนิสต์ และเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับนโยบายเอาชนะจิตใจของประชาชนตามที่นายพลเทมเปเลอร์ได้ประกาศไว้^๑ นอกจากนี้ นายพลเทมเปเลอร์ยังได้ตั้งรางวัลค่าหัวไม่ว่าจับเป็นหรือตายแก่หัวหน้ากองกำลัง และสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่สำคัญ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ประชาชนเข้าร่วมปราบปรามและยังได้จัดทำใบปลิวเกี่ยวกับค่าหัวดังกล่าวและนำไปหึงไว้ในป่าโดยมุ่งหวังให้สร้างความหวาดระแวงในหมู่กองกำลังคอมมิวนิสต์

การปราบปรามในห้วงระยะเวลา ๑๙๕๑ - ๑๙๕๓ ของฝ่ายรัฐบาลเป็นไปอย่างไต่ผล ทำให้ฝ่ายคอมมิวนิสต์สูญเสียเปรียบเป็นจำนวนมาก กล่าวคือ ในปี ๑๙๕๑ กองกำลังคอมมิวนิสต์ถูกฆ่า ๑,๐๗๘ คน ถูกจับ ๑๒๑ คน และมอบตัว ๒๐๑ คน ปี ๑๙๕๒

^๑Ibid., p. 210.

^๒Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 88.

กองกำลังคอมมิวนิสต์ถูกฆ่า ๑,๑๕๕ คน ถูกจับ ๑๒๓ คน มอบตัว ๒๕๗ คน และปี ๑๙๕๓
 กองกำลังคอมมิวนิสต์ถูกฆ่า ๙๕๙ คน ถูกจับ ๗๓ คน และมอบตัว ๓๗๒ คน และเหตุการณ์
 รุนแรงก็ไคลคลงมาเรื่อย กล่าวคือ ปี ๑๙๕๑ มีเหตุการณ์รุนแรงทั้งหมด ๖,๐๘๒ ครั้ง ปี
 ๑๙๕๒ ๓,๗๒๗ ครั้ง ปี ๑๙๕๓ ๑,๑๗๐ ครั้ง^๑ นั่นคือเหตุการณ์รุนแรงลดลงจากเดือนละ
 ประมาณ ๕๐๐ ครั้ง เหลือเพียงประมาณ ๑๐๐ ครั้ง^๒

เมื่อนายพลเทมเปเลอร์เดินทางกลับอังกฤษในเดือนพฤษภาคม ๑๙๕๔ แล้ว
 เซอร์ โบรน (Sir Geoffrey Borne) ได้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการคณะกรรมการ
 ปฏิบัติการแทน และโดนัลด์ แมคกิลลิเวย์ (Donald MacGillivray) ดำรงตำแหน่ง
 ข้าราชการใหญ่ เซอร์ โบรน ได้ปรับปรุงยุทธวิธีการปราบปรามใหม่ โดยการปราบปราม
 กองกำลังคอมมิวนิสต์ในดินแดนที่กองกำลังคอมมิวนิสต์อ่อนแอเสียก่อน ความสำเร็จของ
 ฝ่ายรัฐบาลที่มีต่อคอมมิวนิสต์ในรัฐปะหัง ในปี ๑๙๕๕ ทำให้คอมมิวนิสต์ตกอยู่ในฐานะลำบาก
 และเหลือกำลังคอมมิวนิสต์เพียง ๓,๐๐๐ คน ซึ่งในปี ๑๙๕๑ มีกองกำลัง ๘,๐๐๐ คน^๓
 เซอร์ โบรน เน้นการปราบในภาคกลางของมลายาเพื่อจัดตั้งเขตขาวขึ้น และวางน้ำหนัก
 การปราบเพื่อตัดภาคกลางออกตามแนวตะวันออก - ตะวันตก ปี ๑๙๕๕ ตนกู อับดุลราห์มัน
 ได้เจรจากับจีนเป่ิงเพื่อยุติการสู้รบ ตนกูได้ประกาศอภัยโทษให้แก่กองกำลังคอมมิวนิสต์ที่
 ออกมามอบตัว แต่มีสมาชิกคอมมิวนิสต์ออกมามอบตัวในปี ๑๙๕๕ เพียง ๒๔๙ คน และ
 ๓๔ คน ในปี ๑๙๕๖^๔ สิ้นปี ๑๙๕๖ กองกำลังคอมมิวนิสต์เหลือประมาณ ๒,๐๐๐ คน โดย
 อยู่ในรัฐเประมากที่สุด และในรัฐยะโฮร์รองลงมา ความสำเร็จของฝ่ายรัฐบาลในการตัด

^๑Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 507.

^๒Clutterbuck, Riot and Revolution in Singapore and Malaya
 1948-60, p. 186.

^๓Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 473.

^๔Ibid., pp. 507-8.

กำลังของคอมมิวนิสต์ในภาคกลางได้ ทำให้คอมมิวนิสต์ถูกตัดขาดออกจากกันและประสบความสำเร็จอย่างสูงในการติดต่อกัน ในที่สุดเดือนสิงหาคม ๑๙๕๕ นายฮอลง (Hor Lung) ผู้นำสำนักงานพรรคคอมมิวนิสต์มลายาสาขาภาคใต้ ไต่ออกมาขอตัวต่อทางการ ทำให้ฝ่ายรัฐบาลสามารถปราบปรามคอมมิวนิสต์ทางภาคใต้ได้รวดเร็วขึ้น และในปี ๑๙๕๕ สมาชิกคอมมิวนิสต์ที่ได้อพยพเป็นจำนวนมากถึง ๕๐๒ คน และรัฐบาลได้กักกันปราบปรามกองกำลังคอมมิวนิสต์ที่เหลือให้ขึ้นไปทางเหนือตามแนวพรมแดนไทย - มลายา

นอกจากการใช้มาตรการทางทหารแล้ว การปราบปรามคอมมิวนิสต์จะต้องแก้ไขปัญหาค่ายการเมืองและเศรษฐกิจ เมื่อใดที่เศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ การแผ่ขยายของคอมมิวนิสต์ก็จะรวดเร็วและรุนแรง เมื่อใดที่เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น การเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์จะลดลงและหมดไป ในระยะปี ๑๙๕๕ - ๕๘ มลายาได้ใช้งบประมาณในการปราบปรามคอมมิวนิสต์ ประมาณ ๑๕๐ - ๒๐๐ ล้านดอลลาร์ และยังได้รับความช่วยเหลือจากอังกฤษอีก ๕๕๐ ล้านดอลลาร์ แต่มลายาโชคดีที่เศรษฐกิจดีขึ้น เนื่องจากสามารถขายผลผลิตของตนคือ ยางพาราและคิงบุกได้ในราคาดี ในขณะที่ประเทศต่าง ๆ ประสบปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ แต่สงครามเกาหลีทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของมลายาดีขึ้น เนื่องจากสามารถมีรายได้เข้าประเทศจากการขายคิงบุกและยางพาราเป็นจำนวนมาก

ปัจจัยที่มีส่วนเกื้อหนุนให้รัฐบาลมลายาสามารถปราบปรามกองกำลังคอมมิวนิสต์ลงได้ คือ การที่มลายามีขนาดพื้นที่เล็ก เป็นแหลมยื่นลงไปในทะเล มีแนวเทือกเขากลางประเทศ แบ่งประเทศเป็น ๒ ส่วน คือ ตะวันออกและตะวันตก กั้นตะวันตกมีประชากรอยู่หนาแน่น และมลายายังมีเส้นทางคมนาคมที่ดี ทำให้กองโจรต้องอยู่ในฐานะเสียเปรียบ ถูกล้อมปราบจากรัฐบาลได้ง่าย และประการสำคัญที่ทำให้คอมมิวนิสต์แพ้คือ การที่ไม่มีดินแดนสำหรับหลบซ่อน และเป็นแหล่งสนับสนุนเพื่อรับความช่วยเหลือจากภายนอก^๒

^๑Ryan, A History of Malaysia & Singapore, p. 242.

^๒Milne, Government and politics in Malaysia, p. 33.

๒. บทบาทของชาวพื้นเมืองและผู้นำชาวพื้นเมืองในการต่อสู้เพื่อเอกราชและ
ต่อต้านคอมมิวนิสต์

พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้นำเอาปัญหาเอกราชของมลายาเป็นเงื่อนไขในการโจมตีอังกฤษและปลุกระดมมวลชนให้เข้าร่วมกับคอมมิวนิสต์ ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ประกาศเจตนารมณ์ เมื่อเดือนตุลาคม ๑๙๔๕ เพื่อไว้อาลัยต่อชาวจีนผู้เสียชีวิตจากการสังหารของญี่ปุ่นในสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีใจความว่า^๑

" . . . เราสมาชิกพรรคและกองกำลังขอแสดงความคารวะแก่ผู้เสียชีวิต และเราจะอุทิศชีวิตเพื่อปลดปล่อยชาติจากอังกฤษ ชัยไล่อังกฤษออกจากมลายา ปลดปล่อยประชาชน

. . . เราจะดำรงเจตนารมณ์ของผู้เสียชีวิตในการปราบปรามศัตรูและจัดตั้งรัฐบาลของประชาชน. . ."

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ สงบลง ได้มีความรู้สึกชาตินิยมเกิดขึ้นในหมู่ชาวมลายู โดยการก่อตั้งพรรคชาตินิยมมาเลย์ (Malay Nationalist Party) แต่เป็นพรรคที่ชาวอินโดนีเซียอยู่เบื้องหลังจึงไม่ค่อยได้รับความนิยมจากชาวมลายูมากนัก จนกระทั่งดาโต๊ะ ออน บิน จัฟฟาร์ (Dato Onn Bin Jaffaar) ได้เริ่มเคลื่อนไหวก่อตั้งพรรคอัมโน (United Malay National Organization, UMNO) เพื่อต่อต้านการก่อตั้งสหภาพมลายา (Malayan Union) และเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ อันเป็นความพยายามในการจัดตั้งกลุ่มชาวมลายูเพื่อเรียกร้องเอกราช ความเคลื่อนไหวในการก่อตั้งพรรคอัมโนดังกล่าวเป็นการช่วยปลุกความรู้สึกชาตินิยม และความตื่นตัวทางการเมืองในชาวมลายู และดาโต๊ะ ออน บิน จัฟฟาร์ ได้เป็นผู้นำคนหนึ่งในการปลุกระดมชาวมลายูให้ต่อต้านการก่อตั้งสหภาพมลายาจนเป็นผลสำเร็จ และอังกฤษได้ปกครองมลายาในรูปแบบสหพันธมลายา (The Federation of Malaya) โดยคงสิทธิพิเศษของชาวมลายูต่อไป

^๑Miller, Menace in Malaya, p. 40.

ส่วนความเคลื่อนไหวของชาวจีนนั้น ภายหลังจากที่กองกำลังของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาทำการโจมตีสวนยางและเหมืองแร่ต่าง ๆ จนกระทั่งรัฐบาลต้องประกาศภาวะฉุกเฉินในเดือนมิถุนายน ๑๙๔๘ ทำให้ชาวจีนทั่วไปเกิดความยุ่งยากใจในการวางตัวและเลือกจุดยืนว่าจะเข้ากับฝ่ายใด ทั้งนี้เพราะชาวจีนไม่ค่อยไว้วางใจอังกฤษ แต่ขณะเดียวกันมีความกลัวคอมมิวนิสต์ อย่างไรก็ตาม ใค้มีนักธุรกิจชาวจีนบางคนได้เรียกร้องให้ชาวจีนร่วมมือกันในการยุติภาวะยุ่งยากวุ่นวายที่เกิดขึ้น และนำประเทศกลับเข้าสู่ภาวะปกติ โดยเชื่อว่าถ้าภาวะวุ่นวายยังคงมีอยู่ต่อไป จะทำให้กิจการอุตสาหกรรมต้องปิดตัวเองลง อันจะก่อให้เกิดภาวะว่างงาน^๑ และในปี ๑๙๔๘ นายตัน เซ็ง ล็อค (Tan Seng Lock) ซึ่งเป็นนักธุรกิจชาวจีนได้ร่วมมือกับผู้นำชาวจีนคนอื่น ๆ ก่อตั้งพรรคชาวจีนขึ้น (Malayan Chinese Association, MCA) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องสังคม การเมือง วัฒนธรรมและเศรษฐกิจของชาวจีนด้วยวิถีทางกฎหมายและรัฐธรรมนูญ การก่อตั้งพรรคเอ็มซีเอ. เป็นความพยายามในการนำชาวจีนเข้าร่วมกับรัฐบาลในการปราบปรามคอมมิวนิสต์ ซึ่งนักวิชาการบางท่านเชื่อว่า การก่อตั้งพรรคเอ็มซีเอ. เป็นการเกิดขึ้นโดยอังกฤษได้มีส่วนสนับสนุนการก่อตั้งพรรคดังกล่าวอยู่เบื้องหลัง^๒ เซอร์ เฮอร์นี ซ้ำหลวงใหญ่อังกฤษเองก็ได้มีบทบาทในการพยายามกระตุ้นให้ชาวจีนเข้ามามีบทบาททางการเมืองตลอดเวลา และหวังว่าการที่นายตัน เซ็ง ล็อค ก่อตั้งพรรคเอ็มซีเอ. จะเป็นการช่วยแยกชาวจีนออกจากคอมมิวนิสต์ และนายล็อคเองก็พยายามดึงชาวจีนในชนบทให้ออกมาจากคอมมิวนิสต์^๓

แม้ว่าชาวมลายาทั่วไปในส่วนลึกของหัวใจ จะเข้าข้างตัวเองว่าเป็นพวกภูมิบุตรหรือเจ้าของแผ่นดิน ควรมีสติพิเศษเหนือเชื้อชาติอื่น ซึ่งแม้แต่ตนกู อับดุลราห์มัน ก็ยัง

^๑Short, The Communist Insurrection in Malaya, p. 263.

^๒Ibid., p. 265.

^๓Barber, The War of the Running Dogs, p. 87.

เคยพบว่า มลายาเป็นของชาวมาเลย์และไม่ควรปกครองโดยคนชาติอื่น นอกจากชาวมาเลย์^๑ แต่เพื่อต่อสู้ให้โคมาซึ่งเอกราชและการปกครองตนเองนั้น นักวิชาการชาวมาเลย์บางท่านมีความคิดว่าชาวมาเลย์ต้องลดทอนการต่อต้าน ปฏิเสธชาวจีนและชาวอินเดียน ตลอดจนการกีดกันชาวจีนและชาวอินเดียนออกจากกรรมมีส่วนร่วมทางการเมือง ตรงข้ามชาวมาเลย์ต้องยอมรับการคงอยู่ของสองเชื้อชาตินี้เพื่อช่วยกันสร้างชาติมลายา^๒ จากแนวความคิดดังกล่าวนี้เองที่ คาโตะ ออน จัฟฟาร์ ได้เรียกร้องให้พรรคอัมโนแก้ไขปรับปรุงพรรคจากการที่เป็นพรรคตัวแทนของชาวมาเลย์เป็นพรรคที่ไม่ได้เป็นตัวแทนของชนเชื้อชาติหนึ่งเชื้อชาติใดโดยเฉพาะ (non-Communal Party) แต่ความคิดของคาโตะ ไม่เป็นที่ยอมรับของสมาชิกพรรคอัมโน ดังนั้น ในเดือนสิงหาคม ๑๙๕๑ คาโตะ ออน จัฟฟาร์ จึงได้แยกตัวเองออกจากพรรคอัมโน และตั้งพรรคการเมืองขึ้นใหม่ ชื่อพรรคอิสระภาพของมลายา (Independence Malayan Party, IMP) เพื่อเป็นตัวแทนของชนทุกเชื้อชาติในการร่วมมือกันต่อสู้เพื่อเอกราช และลดอำนาจของสุลต่านลง ซึ่งได้รับการชื่นชมและต้อนรับจาก นายตัน เซ็ง ล็อค ผู้นำชาวจีนและผู้นำเชื้อชาติอื่น ๆ แม้แต่ เซอร์ เกอร์นี่ ก็แสดงความชื่นชมและดูแลสถานิติบัญญัติ (Federal Legislative Council) เกือบครึ่งหนึ่งได้สมัครเข้าร่วมเป็นสมาชิก อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพรรคไอเอ็มพี. จะมีนโยบายการต่อสู้เพื่อเอกราชของมลายา แต่ประชาชนชาวมาเลย์กลับไม่ค่อยให้การสนับสนุน เพราะเกรงว่าการเคลื่อนไหวของพรรคไอเอ็มพี. จะเป็นการลดฐานะของชาวมาเลย์ในฐานะเป็นชนชั้นพิเศษลง และยังตั้งข้อรังเกียจคาโตะ ออน จัฟฟาร์ เป็นการส่วนตัว เพราะ คาโตะ ออน เป็นเจ้าหน้าที่

^๑R.K. Vasil, Politics in A Plural Society. (London : Oxford University Press, 1971), p. 6.

^๒T.H. Silcock, Towards A Malayan Nation, (Singapore : Eastern University Press, 1961), pp. 31-32.

ของรัฐบาลอังกฤษ ซึ่งทำงานอยู่ในกระทรวงมหาดไทยอีกด้วย^๑ ทำให้พรรคไอเอ็มพี ไม่ได้รับความนิยมสนับสนุนจากชาวมลายูส่วนใหญ่

อย่างไรก็ตาม ความเคลื่อนไหวของพรรคการเมืองกลุ่มต่าง ๆ ในการก่อตั้งสภาประชาชาติมลายาเพื่อการปฏิบัติการร่วม (All-Malayan Council of Joint Action, AMCJA) โดยมีพรรคสหภาพประชาธิปไตยมลายา (Malayan Democracy Union) เป็นแกนนำ เป็นสิ่งบอกเหตุที่ดีโดยหนึ่งว่า ความรู้สึกรักชาติมลายาได้เกิดขึ้นแล้วในมลายา ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างชาวมลายูและชาวจีนที่มีความรู้สึกต่อต้านคอมมิวนิสต์และอังกฤษในมลายาร่วมกัน ซึ่งนักวิชาการชาวมลายูบางท่านกล่าวว่า แม้สภาประชาชาติมลายาเพื่อการปฏิบัติการร่วมบางส่วนจะถูกครอบงำโดยคอมมิวนิสต์ แต่ก็ไม่ควรด่วนสรุปว่า บุคคลที่เข้าร่วมในสภาประชาชาติ ฯ ดังกล่าวนั้นเข้ามาด้วยความไม่บริสุทธิ์ใจเสียทั้งหมด^๒

ภายหลังจากที่ เซอร์ เกอร์นี่ ถูกกองกำลังคอมมิวนิสต์มลายาลอบยิงเสียชีวิตในเดือนตุลาคม ๑๙๕๑ อังกฤษจึงได้ตระหนักถึงปัญหาในมลายาว่ามีความรุนแรงอย่างมาก และได้ส่งเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่มายังมลายา เพื่อทำการศึกษาดังปัญหาต่าง ๆ และได้มีการสรุปผลว่า มลายาจะต้องได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ก่อนที่จะให้เอกราชแก่มลายา ทั้งนี้ จะต้องมีการประสานงานกันระหว่างฝ่ายทหารและพลเรือน และจะต้องได้รับความร่วมมืออย่างใกล้ชิดจากชุมชนชาวจีนด้วยก่อนที่จะสงครามจะรุนแรงกว่านี้^๓ อังกฤษได้ส่งนายพลเทมเปิลอร์มาดำรงตำแหน่งข้าหลวงใหญ่แทน เซอร์ เกอร์นี่ และดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการคณะกรรมการปฏิบัติการต่อจากนายพลบริกส์อีก

^๑ Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 101.

^๒ Silcock, Towards A Malaya Nation, p. 36.

^๓ Stelaniak, "The Malayan Emergency" p. 15.

ตำแหน่งหนึ่งด้วย คือตำแหน่งทั้งฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหาร และนายพลเทมเปลอร์ ได้รับแนวความคิดจากรัฐบาลอังกฤษว่า การต่อสู้ทางการเมืองในมลายาต้องแก้ไขโดยการให้เอกราชแก่มลายา ให้มลายามีการปกครองตนเอง แต่ต้องแน่ใจเสียก่อนว่า รัฐบาลมลายามีความเข้มแข็งเพียงพอในการแก้ไขปัญหาคือชาติ^๑

ในขณะเดียวกัน ผู้นำชาวมลายูต่างก็มีความเชื่อว่าการจัดตั้งรัฐบาลปกครองตนเองของชาวมลายาจะทำให้คอมมิวนิสต์ถูกแยกตัวออกไปจากพวกชาตินิยมที่มีความต้องการเอกราช แต่เป็นเอกราชที่ไ้มาโดยสันติและสงบ^๒ และยังจะเป็นการลดเงื่อนไขในการปลุกระดมของคอมมิวนิสต์อีกด้วย แต่อังกฤษมีความเห็นว่ามลายายังไม่พร้อมที่จะได้รับเอกราช และจะยังไม่ให้เอกราชแก่มลายาจนกว่ามลายาจะสามารถสร้างความเป็นปึกแผ่นในสังคมได้ อันเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้นำชาวมลายูต้องหันมาร่วมมือกับชาวจีนในการต่อสู้เรียกร้องเอกราชในขณะที่ชาวจีนกำลังต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิการเป็นพลเมืองมลายา^๓ และคนกูราห์มัน ใ้คิดว่าตัวเองก็มีความพยายามในการดึงชาวจีนเข้ามาร่วมโดยตระหนักดีว่า หากปราศจากการร่วมมือสนับสนุนจากชาวจีน จะไม่อาจทำให้สงครามยุติลงได้ในเวลาอันรวดเร็ว อันเป็นรากฐานในการก่อตั้งพรรคพันธมิตร (Alliance) เพื่อดึงชาวจีนที่ไม่นิยมคอมมิวนิสต์ และไม่มั่นใจในความปลอดภัยของชีวิตมาเข้าร่วมกับฝ่ายรัฐบาล^๔

ผลจากการเลือกตั้งเทศบาลกรุงกัวลาลัมเปอร์ในปี ๑๙๕๒ ที่พรรคอัมโนและพรรคเอ็มซีเอ. ได้รับการเลือกตั้งเข้ามามาก และสามารถเอาชนะพรรคไอเอ็มพี. ได้ ทั้งสอง

^๑Ibid., p. 17.

^๒Gullick, Malaya, p. 103.

^๓Ratnam, Communalism and Political process in Malaya, p. 22.

^๔Rahman, Looking Back, p. 259.

พรรคจึงได้มีการตกลงกันในการร่วมมือกันเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองร่วมกัน และได้ร่วมมือกันในการก่อตั้งพรรคพันธมิตร (Alliance Party) ซึ่งต่อมาพรรคชาวอินเดียน (Malayan Indian Congress, MIC) ได้เข้าร่วมด้วยในปี ๑๙๕๔ และทั้งสองเชื้อชาตินี้ก็มีส่วนร่วมกันในการต่อสู้เรียกร้องเอกราช แม้พรรคอัมโนกับพรรคเอ็มซีเอ. จะร่วมกันก่อตั้งพรรคพันธมิตร แต่ทั้งสองฝ่ายก็ไม่ค่อยจะไว้วางใจกัน และต่างฝ่ายต่างก็มีนโยบายปกป้องผลประโยชน์ของแต่ละเชื้อชาติ สิ่งที่คล้ายคลึงกันของทั้งสองพรรคคือ ผู้นำพรรคต่างก็มาจากชนชั้นสูงในสังคมเหมือนกัน^๑

อย่างไรก็ตาม ชาวจีนกับชาวมาเลย์เคยร่วมมือกันต่อสู้เพื่อเอกราชมาก่อนแล้ว โดยอังกฤษได้ให้ตัวแทนของทั้งสองเชื้อชาติรวมเป็นสมาชิกในคณะกรรมการประสานงานในกลุ่มชน (Communities Liaison Committee) ที่อังกฤษตั้งขึ้นเมื่อปี ๑๙๔๘^๒ การร่วมมือกันระหว่างสองเชื้อชาติดังกล่าวต่างฝ่ายต่างมีแนวความคิดเพื่อผลประโยชน์ โดยชาวจีนมีความหวังว่าเมื่อได้เอกราชแล้วจะช่วยเหลือฐานะทางการเมืองของตน ส่วนชาวมาเลย์เองก็หวังว่าจะทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของตนดีขึ้น^๓

ขณะเดียวกันชาวมาเลย์ก็ได้มีความเคลื่อนไหวในการพยายามรวมกลุ่มกันเพื่อเรียกร้องเอกราช นำโดยมุขมนตรีรัฐต่าง ๆ ได้เรียกร้องให้ผู้นำชาวมาเลย์ต่าง ๆ ที่ยึดมั่นในความสามัคคี เสรีภาพและเอกราชของมลายาไปร่วมประชุมกันในเดือนเมษายน

^๑Vasil, Politics in A Plural Society, p. 10.

^๒Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 111.

^๓T.H. Silcock, "Communal and Party structure" in The Political Economy of Independent Malaya. Edited by T.H. Silcock and E.K. Fisk, (Singapore : Eastern University Press, 1963), p. 7.

๑๙๕๒ เพื่อพิจารณาร่วมกันว่ามีหนทางอย่างไรบ้างในการร่วมมือกันเพื่อเอกราช^๑
 ขณะเดียวกัน สื่อมวลชนมลายาก็ได้ร่วมมือกันเรียกร้องให้อังกฤษให้เอกราชแก่มลายามากขึ้น
 และยังคงแสดงความไม่พอใจที่นายพลเทมเปเลอร์ได้นำ โคนัล แมคกิลลิบเลย์ มาเป็นรอง
 ข้าราชการใหญ่อังกฤษแทนที่จะให้โอกาสแก่ชาวมาเลย์ได้ เป็นรองข้าราชการใหญ่เพื่อฝึกฝนการ
 ปกครองตนเอง^๒

ส่วนพรรคอัมโนถือว่าเป็นหน้าที่ของตนเองโดยตรง ในการเรียกร้องต่อสู้เพื่อ
 เอกราช โดยร่วมมือกับพรรคเอ็มซีเอ. พรรคพันธมิตรได้พยายามรณรงค์เรียกร้องให้อังกฤษมอบเอกราชสมบูรณ์แก่มลายา และในเดือนเมษายน ๑๙๕๔ คณะผู้แทนพรรคพันธมิตร
 ได้เดินทางไปยังกรุงลอนดอนเพื่อเสนอข้อเรียกร้องของพรรคดังกล่าวแก่รัฐบาลอังกฤษ และ
 ตกลงว่าให้ยอมให้อังกฤษเห็นถึงความสำคัญของการให้เอกราชแก่มลายาว่า การเรียกร้องในการ
 ให้เอกราช และการปกครองตนเองแก่มลายา จะถูกฝ่ายคอมมิวนิสต์มลายาใช้เป็นเงื่อนไข
 และเป็นข้ออ้างในการต่อสู้เพื่อให้ได้เอกราชและฝ่ายคอมมิวนิสต์จะเป็นฝ่ายเข้าปกครองมลายา
 ในที่สุดอังกฤษได้ตกลงให้เอกราชแก่มลายา โดยกำหนดให้เอกราชสมบูรณ์ในเดือนสิงหาคม
 ๑๙๕๗ แต่มีเงื่อนไขว่าให้ชาวจีนและประชาชนทุกคนที่เกิดในมลายาในวันประกาศเอกราช
 และหลังจากวันนั้นไม่ว่าจะมีเชื้อชาติใดให้มีฐานะเป็นพลเมืองของสหพันธ์มลายา
 แม้ว่าพรรคอัมโนจะอาจอ้างว่าเป็นผลงานของตนในการเป็นตัวหลักในการต่อสู้เพื่อเอกราช
 แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วต้องยอมรับว่าความร่วมมือของชาวจีนที่มีต่อพรรคพันธมิตรมีส่วนอย่าง
 มากหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการช่วยทำให้มลายาได้รับเอกราช^๓

^๑ Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 106.

^๒ Ibid., p. 114.

^๓ Silcock, "Communal and Party Structure" p. 7.

หลังจากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกในปี ๑๙๕๕ ซึ่งพรรคพันธมิตรโคตะแนนเสียง
 ทามทอน และตงกู ราห์มัน โคเป็นมุขมนตรี (Chief Minister) และได้ยอมรับข้อเสนอ
 ของจีนเบ็ง ที่เปิดให้มีการเจรจาที่บาลิงในเดือนธันวาคม ๑๙๕๕ แม้ว่ากาเจรจาจะ
 ล้มเหลว เนื่องจากตงกู ราห์มัน ไม่สามารถชักนำให้คอมมิวนิสต์ยอมตามข้อเสนอของฝ่าย
 รัฐบาล แต่ก็สามารถแสดงให้เห็นประชาชนประจักษ์ว่าคอมมิวนิสต์มิได้เป็นพวกรักสันติ และต่อสู้
 เพื่อเอกราชของมลายูอย่างที่ไม่ขอชาวอื่นเชื่อ เพราะว่าอังกฤษได้สัญญาว่าจะให้เอกราชและ
 การปกครองตนเองแล้ว แต่คอมมิวนิสต์ก็ยังไม่ยอมยุติการต่อสู้ คงมุ่งปฏิบัติการก่อการร้าย
 เพื่อจัดตั้งระบอบการปกครองคอมมิวนิสต์ขึ้นในมลายู^๑

การที่มลายูได้รับเอกราช ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายูอยู่ในฐานะลำบาก
 เพราะว่าข้อเรียกร้องที่สำคัญของพรรคในการปฏิวัติประชาธิปไตยได้หมดสิ้นลง และไม่มี
 เงื่อนไขในการปลุกระดมมวลชนมาเข้าร่วมขบวนการคอมมิวนิสต์อีก แม้ว่าจีนเบ็งจะได้
 พยายามเรียกร้องให้รัฐบาลมาร่วมเจรจาสงบศึกเพื่อรักษารัฐธรรมนูญของตนมิให้ตกต่ำลง แต่
 รัฐบาลของ ตงกู ราห์มัน ไม่ยินยอมและยังได้ย่ำให้ฝ่ายคอมมิวนิสต์รักษาคำพูดที่เคยกล่าว
 ว่า ถ้ามลายูได้รับเอกราชแล้ว คอมมิวนิสต์จะออกจากป่าและรัฐบาลยังมีบังคับให้ฝ่าย
 คอมมิวนิสต์ยอมแพ้โดยไม่มีกาเจรจาอีกด้วย^๒ กล่าวได้ว่า การที่มลายูได้รับเอกราช
 โดยสันติวิธีเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายูประสบความพ่ายแพ้^๓

ความร่วมมือของประชาชนในการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์นั้น ก็นับว่ามีบทบาทสำคัญ
 มากในการที่มีส่วนทำให้กองกำลังคอมมิวนิสต์มลายูประสบกับความยากลำบากในการเข้า

^๑ Rahman, Looking Back, p. 13.

^๒ Balance, Malaya : The Communist Insurgent War 1948-60,
 p. 163.

^๓ Tilman, The non-Lesson of Malaya Emergency, p. 418.

มายังหมู่บ้านเพื่อหาเสบียงอาหาร ยารักษาโรค ข้าวเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของฝ่าย
รัฐบาล ตลอดจนการสนับสนุนจากมวลชนในก้นต่าง ๆ และต้องเผชิญกับการต่อต้านอย่าง
เข้มแข็งจากประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวมลายู

ในระยะแรกที่คอมมิวนิสต์มลายาเริ่มปฏิบัติการก่อการร้ายในปี ๑๙๔๘
คอมมิวนิสต์มีนโยบายมุ่งทำลายรากฐานทางเศรษฐกิจของประเทศ ไคมุ่งโจมตีสวนยางและ
เหมืองแร่ต่าง ๆ ซึ่งผลิตผลจากสวนยางและเหมืองแร่เป็นที่มาของรายได้หลักของประเทศ
ทั้งนี้ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาหวังการทำลายสวนยางและเหมืองแร่ จะทำให้ฐานะทาง
เศรษฐกิจของมลายูเสื่อมและจะมีผลกระทบต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชน และ
สร้างเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดต่อสู้ของพรรคคอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จ อังกฤษตระหนัก
ว่าสวนยางและเหมืองแร่ เป็นหัวใจสำคัญทางเศรษฐกิจของมลายู และไม่สามารถให้
กิจการทั้งสองหยุดดำเนินการ เพราะการคุกคามจากกองกำลังของคอมมิวนิสต์ได้ ดังนั้น
จึงได้คิดแนวทางในการป้องกันรักษาความปลอดภัยให้แก่สวนยางและเหมืองแร่ เพื่อให้
สามารถดำเนินการไปได้ แต่โดยเหตุที่มลายูขณะนั้นไม่มีกองกำลังจำนวนมากเพียงพอ
ที่จะให้การคุ้มกันรักษาความปลอดภัยให้แก่สวนยางและเหมืองแร่ที่มีอยู่มากมายได้ อังกฤษ
จึงได้แนะนำให้เจ้าของกิจการสวนยางและเหมืองแร่ต่าง ๆ จัดชุดคุ้มครองป้องกันตัวเอง
ขึ้นมา โดยนำเอาชาวพื้นเมืองมาติดอาวุธเพื่อต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ และอังกฤษได้ช่วยเสริม
สร้างขวัญโดยส่งกำลังทหารไปตั้งอยู่ใกล้บริเวณสวนยางและเหมืองแร่^๑

เมื่อ เซอร์ เฮนรี เกอร์นี่ ได้เข้ารับตำแหน่งผู้สำเร็จราชการอังกฤษใน
มลายูในปี ๑๙๔๘ เซอร์ เกอร์นี่ มีแนวความคิดว่าต้องเร่งสร้างกองกำลังฝ่ายรัฐบาล
ขึ้นมาเพื่อต่อต้านและปราบปรามการปฏิบัติการของฝ่ายคอมมิวนิสต์ นอกจากการเร่ง
เสริมสร้างกองทัพมลายู ตำรวจ และขอรับการสนับสนุนด้านกำลังทหารจากกองทหาร

^๑Short, The Communist - Insurrection in Malaya 1948-60,

เครื่องจักรอังกฤษเพื่อปราบปรามกองกำลังคอมมิวนิสต์มลายาแล้ว ยังต้องระดมประชาชนให้เข้าร่วมส่วนในการต่อต้านคอมมิวนิสต์ ดังนั้น จึงได้มีการจัดตั้งกองกำลังตำรวจหน่วยพิเศษ (Special constable) ขึ้น เพื่อรักษาความปลอดภัยให้แก่ส่วนข้าง โดยเปิดรับสมัครจากบุคคลทั่วไป และได้เอาหลักการเกณฑ์ทหารมาใช้ โดยเกณฑ์เอาจากคนเชื้อชาติอื่น ซึ่งเจ้าหน้าที่อังกฤษได้ให้เหตุผลของการเกณฑ์ว่ามีใช้เพราะไม่สามารถหาผู้สมัครในหมู่ชาวมลายูไม่ได้ แต่เพราะต้องการให้คนเชื้อชาติอื่นได้มีส่วนรับใช้ประเทศชาติบ้าง เมื่อใดคนเชื้อชาติอื่นเพียงพอแล้วก็จะเลิกเกณฑ์ เพื่อจะได้ทำสงครามจิตวิทยาว่ากองกำลังที่ใช้ในการปราบปรามเป็นพวกอาสาสมัครทั้งสิ้น^๑ และกองกำลังนี้มีอำนาจเฉพาะการปราบปรามคอมมิวนิสต์เท่านั้น โดยข้อเท็จจริงแล้วกำลังตำรวจพิเศษดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นชาวมลายู แสดงว่าชาวมลายูมีความรู้สึกต้องการร่วมมือกับรัฐบาลในการต่อต้านปราบปรามคอมมิวนิสต์^๒ อย่างไรก็ดี ตำรวจพิเศษเหล่านี้ปฏิบัติงานเฉพาะในบริเวณสวนยางและเหมืองแร่ของชาวอังกฤษเท่านั้น แต่ไม่ปฏิบัติงานในบริเวณสวนยางและเหมืองของชาวจีน โดยมีความเชื่อว่าชาวจีนได้ให้คำคุ้มครองแก่คอมมิวนิสต์และจะไม่ถูกโจมตี และยังเกรงว่าการติดอาวุธให้แก่ชาวจีนจะเป็นอันตราย เพราะไม่สามารถแยกได้ว่าใครเป็นคอมมิวนิสต์^๓ กำลังตำรวจพิเศษดังกล่าวในปี ๑๙๕๒ - ๓ มีประมาณ ๔ หมื่นคน

นอกจากนี้ อังกฤษยังได้จัดตั้งตำรวจพิเศษขึ้นมาอีกหน่วยหนึ่ง เรียกว่า ตำรวจเสริมกำลัง (Auxiliary Police) ซึ่งจัดตั้งจากประชาชนที่อาสาสมัครเข้ามา โดยเป็นตำรวจที่ตั้งขึ้นเพื่อแบ่งเบาภาระของหน่วยตำรวจปกติ ทั้งในเมืองและในชนบท โดยให้ช่วยรักษาการณ์ตรวจตราความสงบเรียบร้อยต่าง ๆ ปี ๑๙๕๔ มีกำลังประมาณ ๑ หมื่น

^๑ Thomson, Defeating Communist Insurgency, p. 109.

^๒ Short, The Communist Insurrection in Malaya 1948-60, p. 126.

^๓ Ibid., p. 127.

๕ พันคน และในปี ๑๙๕๑ เพิ่มขึ้นเป็นประมาณ ๑ แสนคน ซึ่งในจำนวนดังกล่าวนี้ มีชาวจีน
เข้าร่วมอยู่น้อยมาก^๑

ปัญหาสำคัญในการปราบปรามคอมมิวนิสต์คือ การจูงใจให้ชาวจีนเข้าร่วมกับรัฐบาล
ในการปราบปราม และตงกู ราห์มัน โคอังก์บันทีกของ เซอร์ เกอร์นี่ ที่ไม่ค่อยพอใจ
ชาวจีนว่า^๒

"ชาวจีนปฏิเสธที่จะร่วมมือกับอังกฤษ ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลต้องการชาวจีนประมาณ
๑ หมื่นคน เพื่อทำงานร่วมกับตำรวจ โดยรัฐบาลเองได้ปรึกษากับพวกผู้นำชาวจีน
แต่บุคคลเหล่านั้นไม่มีความรับผิดชอบ ยิ่งไปกว่านั้นชาวจีนกลับยินยอมจ่ายค่าคุ้มครอง
ให้แก่คอมมิวนิสต์ และชาวจีนไม่ยอมช่วยประชาชนของตนในการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์"

เมื่อนายพล เทมเปเลอร์ เดินทางเข้ามารับตำแหน่งข้าหลวงใหญ่อังกฤษ นายพล
เทมเปเลอร์ ได้พยายามจูงใจชาวจีนให้เข้าร่วมปราบปรามคอมมิวนิสต์ แนวความคิดของ
นายพลเทมเปเลอร์ คือ การที่จะให้ชาวจีนติดอาวุธเป็นกองกำลังรักษาการณหมู่บ้าน
(Home Guard) เพื่อต่อต้านคอมมิวนิสต์ได้นั้น ต้องให้ผู้นำชาวจีนมีส่วนร่วมรับผิดชอบ
ในกิจการนั้นด้วย เพื่อให้เกิดสำนึกในการต่อสู้ร่วมกัน นายพลเทมเปเลอร์ จึงได้มอบ
ให้พรรคเอ็มซีเอ. ช่วยชักจูงชาวจีนให้มาเป็นกองกำลังรักษาหมู่บ้าน เพื่อให้มั่นใจได้ว่า
อาวุธที่ติดให้กับกองกำลังชาวจีนดังกล่าวจะไม่เป็นอันตรายต่อรัฐบาลในภายหลัง^๓
พรรคเอ็มซีเอ. ได้พยายามเคลื่อนไหวเรียกร้องในการปลุกระดมชาวจีน ให้ร่วมมือกับ
ฝ่ายรัฐบาลในการร่วมต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ โดยได้ชี้ให้ชาวจีนเห็นว่าดินแดนมลายาจะต้อง
เป็นดินแดนที่ชาวจีนที่รักเสรีทั้งหลายจะต้องยึดเป็นที่อยู่ถาวร มิใช่ชั่วคราวดังแต่ก่อน
ชาวจีนที่รักเสรีและไม่นิยมคอมมิวนิสต์ไม่สามารถหวนกลับไปยังแผ่นดินใหญ่จีนที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์
ยึดครองไว้ได้หมดแล้ว ดังนั้น ชาวจีนที่อาศัยอยู่ในดินแดนมลายาควรร่วมมือกันในการต่อสู้
กับคอมมิวนิสต์ และการที่พรรคเอ็มซีเอ. เข้าร่วมมือกับพรรคอัมโนในพรรคพันธมิตร จึง

^๑Ibid., p. 129.

^๒Rahman, Looking Back, p. 259.

^๓Barber, The War of the Running Dogs, p. 140.

นับได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีในการร่วมมือกันระหว่างสองเชื้อชาติในการแก้ไขปัญหาในประเทศด้วยประชาชนในชาตินั้นเอง ซึ่งอังกฤษเองก็ได้มีบทบาทในการให้เชื้อชาติต่าง ๆ ใ้ร่วมมือกันในการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ โดยให้ผู้นำพรรคการเมืองและเชื้อชาติต่าง ๆ เข้าเป็นสมาชิกในคณะกรรมการบริหารสงคราม (War Executive Committee) ในระดับต่าง ๆ เพื่อให้ชนทุกเชื้อชาติได้มีกำลังและมีส่วนร่วมในการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์^๑

ภายหลังการเจรจาระหว่างฝ่ายรัฐบาลกับพรรคคอมมิวนิสต์มลายาในปี ๑๙๕๕ เป็นต้นมา พรรคคอมมิวนิสต์มลายาเริ่มประสบกับความพ่ายแพ้เรื่อยมา จนกระทั่งถึงสิ้นปี ๑๙๕๖ กองกำลังคอมมิวนิสต์เหลืออยู่ประมาณ ๒ พันคนเท่านั้น โดยส่วนใหญ่อยู่ในรัฐเประและยะโฮร์ เมื่อมลายาได้รับเอกราชสมบูรณ์จากอังกฤษในเดือนสิงหาคม ๑๙๕๗ รัฐบาลพลเรือนของพรรคพันธมิตรภายใต้การนำของ ตงกู ราห์มัน ได้รับมอบภาระในการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ต่อจากอังกฤษ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลของตงกู ราห์มัน ก็ยังไม่ได้เข้ารับช่วงภาระอย่างเต็มที่มากนัก อังกฤษและเครือจักรภพยังคงมีส่วนช่วยอย่างมากในการปราบปรามคอมมิวนิสต์^๒ รัฐบาลมลายาตระหนักดีว่าการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ได้นั้น ฝ่ายรัฐบาลต้องมีรากฐานทางเศรษฐกิจที่มั่นคง จึงจะสามารถเอาชนะคอมมิวนิสต์ได้ และรัฐบาลของตงกูราห์มัน ได้กำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ ๑ มีกำหนดระยะเวลา ๕ ปี (First Five Year Plan) ในปี ๑๙๕๖ โดยมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจของมลายาโดยส่วนรวมให้ดีขึ้น โดยเน้นการพัฒนาการทางการเกษตร ซึ่งเป็นที่มั่งคั่งของรายได้หลักของประเทศ เร่งการผลิตยางพารา น้ำมันปาล์ม และคิงกุก และปรากฏว่าในท้วงระยะเวลาดังกล่าว สหรัฐอเมริกากล้ากว่านซื้อยางและคิงกุกเพื่อเก็บสะสมไว้ในยามฉุกเฉิน ทำให้มีความต้องการยางพาราและคิงกุกจำนวนมากจากตลาดโลก รวมทั้งมลายา อันมีผลทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของมลายาโดยส่วนรวมดีขึ้น

^๑Barber, The War of the Running Dogs, p. 190.

^๒Rahman, Looking Back, p. 257.

การขาดการสนับสนุนช่วยเหลือจากภายนอก

แนวความคิดที่สำคัญประการหนึ่งของคอมมิวนิสต์ก็คือปฏิบัติคือ ลัทธิสากลนิยมของคอมมิวนิสต์ ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวเป็นผลจากการวิเคราะห์ของมาร์กซ์ เกี่ยวกับการต่อสู้ของชนชั้นกรรมาชีพในอันที่จะสร้างสังคมคอมมิวนิสต์ หรือสังคมเผด็จการโดยชนชั้นกรรมาชีพว่าสภาพการเกิดขึ้นของชนชั้นกรรมาชีพได้รับอยู่นั้นเป็นผลจากสังคมภายใต้ทุนนิยม การจะปลดแอกของชนชั้นกรรมาชีพได้นั้นจะต้องต่อสู้กับระบบทุนนิยมเพื่อยึดอำนาจรัฐ และเปลี่ยนแปลงสังคมไปสู่ระบบสังคมนิยม แต่การล้มอำนาจของนายทุนและสถาปนาอำนาจของชนชั้นกรรมาชีพขึ้นในประเทศใดประเทศหนึ่ง จะหมายความว่าระบบสังคมนิยมได้ชัยชนะเด็ดขาดยังไม่ได้ เมื่อเสริมกำลังอำนาจของตนให้มั่นคงและรับเอาชาวนาเข้ามาอยู่ภายใต้การนำได้แล้ว ชนชั้นกรรมาชีพในประเทศที่มีชัยจะต้องสร้างสังคมระบบสังคมนิยมขึ้น และกำลังของประเทศเดียวจะทำให้ระบบสังคมแข็งแกร่งนั้นยังไม่ได้ ฉะนั้น เพื่อให้มั่นใจและประกันมิให้ระบบทุนนิยมฟื้นขึ้นมา คอมมิวนิสต์จะต้องปฏิบัติให้สำเร็จในหลายประเทศ ซึ่งเลนินได้กล่าวว่า "ภารกิจของการปฏิบัติที่ได้ชัยชนะสำเร็จผลนั้นคือ การกระทำอย่างสุดความสามารถในประเทศหนึ่ง เพื่อขยายสนับสนุนและกระตุ้นให้เกิดการปฏิวัติขึ้นทุกประเทศในโลก"^๑ ดังนั้น การต่อสู้ของชนชั้นกรรมาชีพจึงไม่อาจจะกระทำได้โดยลำพังในชาติหนึ่งชาติใด แต่จะต้องกระทำโดยรวมกำลังกันทั่วโลกให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มิฉะนั้นแล้วก็ไม่อาจจะเอาชนะระบบนายทุนนิยมได้

ควยเหตุที่สหภาพโซเวียตเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งในค่ายคอมมิวนิสต์ (ก่อนที่จะขัดแย้งกับจีน) และได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนแก่การปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์ทั่วโลก ฉะนั้น จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาถึงบทบาทของพรรคคอมมิวนิสต์ และทัศนะของผู้นำโซเวียตต่อการปฏิวัติ

^๑ สตาลิน, หลักลัทธิเลนิน, หน้า ๗๑.

จากการคาดหมายของเลนิน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในทศวรรษ ๑๙๒๐ ยังอยู่ในสภาพล้าหลังกึ่งพัฒนา ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นยังมีโซเวียตเป็นกำลังหนุนชั้น^๑ ดังนั้นความสนใจของโซเวียตในเอเชียจึงพุ่งเล็งไปยังจีน อาหรับ อินเดีย อาจกล่าวได้ว่าในห้วงระยะเวลานั้น ผลประโยชน์ของโซเวียตต่อเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังไม่สูง ความเคลื่อนไหวของฝ่ายซ้ายในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น โซเวียตได้รับทราบโดยผ่านประเทศที่สาม ในทัศนะของโซเวียต ผลการต่อสู้ปฏิวัติในจีนจะมีผลช่วยกระตุ้นการปฏิวัติในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้^๒

โซเวียตเริ่มให้ความสนใจกับเอเชีย โดยได้มีส่วนผลักดันให้มีการจัดประชุมเยาวชนแห่งเอเชียที่นครกัลกัตตา ในเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๔๘ อย่างไรก็ตาม โซเวียตยังคงให้ความสนใจต่อยุโรปมากกว่าเอเชีย ทั้งนี้เพราะว่าโซเวียตมีผลประโยชน์อย่างมากในยุโรปและปัญหาในยุโรปมีส่วนกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงและความอยู่รอดของโซเวียตมากกว่าเอเชีย

โซเวียตให้ความสนใจต่อพรรคคอมมิวนิสต์มลายาอย่างมาก แม้แต่สื่อมวลชนของโซเวียตเองก็ไม่ค่อยได้เสนอข่าวเกี่ยวกับการต่อสู้ในมลายามากนัก^๓ สื่อมวลชนโซเวียตจะกล่าวถึงแต่ความสำคัญของท่าเรือที่สิงคโปร์และการค้าต่างประเทศของมลายา แม้แต่การเคลื่อนไหวที่สำคัญของกรรมกรในมลายาในกลางปี ๑๙๓๔ สื่อมวลชนโซเวียตเพิ่งนำมาเผยแพร่ในปี ๑๙๓๕^๔ และข่าวที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ในมลายา สื่อมวลชนโซเวียตไม่ได้

^๑McLane, Soviet Strategies in Southeast Asia, p. 138.

^๒Ibid., p. 140.

^๓Max Beloff, Soviet Policy in the Far East 1944-51, (London : Oxford University Press, 1953), p. 230.

^๔McLane, Soviet Strategies in Southeast Asia, p. 203.

เผยแพร์ และในการประชุมสภาคอมมิวนิสต์สากล ครั้งที่ ๖ ในปี ๑๙๒๘ โคมินเทอรันมิได้กล่าวถึงสภาพการณ์ในมลายาเลย และการประชุมสภาคอมมิวนิสต์สากล ครั้งที่ ๗ ในปี ๑๙๓๕ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาก็ยังไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกโคมินเทอรัน และไม่มีตัวแทนของพรรคไปร่วมประชุม ซึ่งผิดกับพรรคคอมมิวนิสต์อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และอินโดจีน ที่มีตัวแทนไปร่วมประชุม และในการประชุมครั้งนี้ก็ไม่ได้มีการกล่าวถึงเหตุการณ์ในมลายา^๑

อย่างไรก็ตาม เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเริ่มทำสงครามกองโจรในปี ๑๙๔๘ สื่อมวลชนของโซเวียตเริ่มให้ความสนใจและเสนอข่าวเกี่ยวกับมลายามากขึ้น สื่อมวลชนของโซเวียตได้รายงานข่าวโจมตีอังกฤษ และสหรัฐ ฯ ว่า คำเนิการกคชี่และแสวงประโยชน์จากคนงานและชาวนาชาวมลายู ได้ประณามการปกครองและแบ่งแยกของอังกฤษ และแสดงความชื่นชมว่าการต่อสู้ของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเป็นการต่อต้านจักรวรรดินิยมและศักดินา^๒ สื่อมวลชนโซเวียตได้เสนอข่าวการต่อสู้ในมลายา หลังจากที่มีการประกาศภาวะฉุกเฉินเพียง ๒ สัปดาห์ และกล่าวว่า การก่อการร้ายในมลายานั้น พรรคคอมมิวนิสต์มลายาถูกกักกันให้ตองลงมือทำ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่พร้อมและการสังหารชาวอังกฤษ ในเดือนมิถุนายน ๑๙๔๘ นั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ^๓

ชัยชนะของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการต่อสู้กับฝ่ายก๊กมินตั๋ง กระตุ้นให้โซเวียตสนใจคอมมิวนิสต์มลายามากขึ้น วารสารของโคมินเทอรันในเดือนมกราคม ๑๙๕๐ ได้ยกย่องพรรคคอมมิวนิสต์มลายาให้อยู่ในระดับสูง โดยนำเอาชื่อพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเรียงเป็นลำดับที่สามรองจากจีนและเวียคนาม และรายงานว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้ใช้ยุทธศาสตร์การต่อสู้ด้วยอาวุธที่ถูกตอง บทความในวารสารของโคมินเทอรัน ในเดือนพฤษภาคม ได้ปฏิเสธแทนพรรคคอมมิวนิสต์มลายาว่ามีโซเป็นพรรคของชนชาวจีนแต่เพียง

^๑Ibid., p. 237.

^๒Beloff, Soviet Policy in The Far East 1944-51, pp. 231-32.

^๓McLane, Soviet Strategies in Southeast Asia, p. 395.

เชื้อชาติเดียว และยังได้อ้างว่าอังกฤษได้กระทำการทารุณชาวมลายู เช่นเดียวกับที่กระทำต่อ
 ชาวจีน^๑ และในเดือนเมษายน ๑๙๕๑ สำนักข่าวปรอทคา ซึ่งเป็นกระบอกเสียงของพรรค
 คอมมิวนิสต์โซเวียต ได้รายงานว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายาสามารถยึดครองมลายูได้ถึง
 ๗๕ % ของประเทศ ทั้ง ๆ ที่พรรค ๆ ยังไม่สามารถจัดตั้งเขตปลดปล่อยในมลายูได้เลย^๒
 และในทางตรงกันข้าม กำลังประสบปัญหาการปราบปรามจากอังกฤษ

ในด้านการสนับสนุนทางด้านการเงิน เช่น อาวุธ กระสุน ฯลฯ นั้น จนกระทั่งถึง
 ปี ๑๙๓๕ ไม่เคยปรากฏในรายงานข่าวของฝ่ายใด ๆ เลย แม้แต่จากตำราวมลายาเอง
 ว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายามีความสัมพันธ์กับพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียต ไม่มีหลักฐาน
 ยืนยันว่า โซเวียตได้ให้ความช่วยเหลือแก่พรรคคอมมิวนิสต์มลายา และไม่เคยปรากฏว่า
 ผู้แทนจากโซเวียตเดินทางมาเยือนมลายาเลย ในช่วงระยะเวลาประกาศภาวะฉุกเฉิน^๓
 ในทางตรงกันข้าม โซเวียตกลับมีความสัมพันธ์ ๆ ทางการค้ากับรัฐบาลมลายา โดยได้
 ซื้อยางพาราจากมลายาจำนวนมากในทศวรรษ ๑๙๕๐^๔

* ส่วนทางด้านพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น ก็ได้ให้ความช่วยเหลือแก่พรรคคอมมิวนิสต์
 มลายามากนัก ทั้งนี้เพราะพรรคคอมมิวนิสต์ได้ยึดถือการปฏิวัติจีนเป็นบทเรียนในการต่อสู้
 ของพรรคคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ ที่จะต้องดำเนินการยืนหยัดต่อสู้ด้วยกำลังของตนเอง เช่นที่
 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ประสบความสำเร็จด้วยตนเอง การช่วยเหลือสนับสนุนที่พรรค
 คอมมิวนิสต์จีนจะให้แก่พรรคคอมมิวนิสต์อื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่เป็นการให้ความช่วยเหลือด้าน
 จิตใจ

^๑ Ibid., p. 396.

^๒ Beloff, Soviet Policy in The Far East, p. 232.

^๓ McLane, Soviet Strategies in Southeast Asia, p. 398

^๔ Geoffrey Jukes, The Soviet Union in Asia. (Sydney : Angus
 and Robertson, 1973), p. 146.

จีนมักจะถูกกล่าวหาว่าใช้เงินเป็นจำนวนมากในการสนับสนุนการต่อสู้ในเอเชีย
 อัฟริกาและลาติน แต่ในข้อเท็จจริง จีนไม่มีนโยบายเข้าไปผูกพันในการส่งทหารจีนเข้าไป
 ในต่างชาติ แม้ว่าจีนจะเคยส่งทหารเข้าไปช่วยสร้างถนนในลาวในปี ๑๙๖๕ แต่ยังไม่เคย
 พบว่าทหารเหล่านั้นจะถูกนำไปช่วยในการต่อสู้ อย่างไรก็ตาม จีนก็เคยให้การสนับสนุนแก่
 กองกำลังปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ ในการฝึกอบรมลัทธิและทหาร ตลอดจนการ
 ส่งอาวุธและกระสุนให้แก่กองกำลังปฏิวัติต่าง ๆ แต่ข้อมูลเกี่ยวกับการช่วยเหลือดังกล่าว
 ไม่ปรากฏหลักฐานตัวเลขที่แน่ชัด ซึ่งแม้แต่สื่อมวลชนของจีนก็ไม่เคยกล่าวถึงขนาดความ
 ช่วยเหลือที่จีนให้แก่ประเทศอื่น หรือกองกำลังปฏิวัติต่าง ๆ เลย^๑

แม้พรรคคอมมิวนิสต์มลายาจะยึดแนวทางการปฏิวัติ ตามที่เหมาได้วางไว้ ซึ่ง
 เคยประสบความสำเร็จในการปฏิวัติจีน และพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้เรียกร้องให้พรรค
 คอมมิวนิสต์จีนช่วยเหลือสนับสนุนตนในการปฏิวัติ แต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนในเวลานั้นก็ไม่อยู่
 ในฐานะที่จะช่วยพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้มากนัก และไม่คอยให้ความสนใจพรรค
 คอมมิวนิสต์มลายา ชาวเกี่ยวกับมลายาที่ปรากฏในสื่อมวลชนของพรรคคอมมิวนิสต์จีนใน
 ทศวรรษ ๑๙๕๐ มีน้อยมาก และสื่อมวลชนจีนยังให้ความสนใจสภาพชาวจีนในมลายา
 มากกว่าการต่อสู้ของพรรคคอมมิวนิสต์มลายา^๒ อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากความล้มเหลว
 ในการเจรจาระหว่าง ตนกู อับดุล ราห์มัน กับจีนเป่ิง ในปี ๑๙๕๕ ที่บาลิง และพรรค
 คอมมิวนิสต์มลายาได้เรียกร้องให้รัฐบาลมลายากลับมาเจรจากันอีกนั้น วิทยุปักกิ่งได้เคย
 ออกอากาศเสนอขอเรียกร้องของพรรคคอมมิวนิสต์มลายาที่จะขอเจรจากับฝ่ายรัฐบาลอีก

^๑Peter Van Ness, Revolution and Chinese Foreign Policy :
Peking's Support for War of National Revolution, (Berkeley :
 California University Press, 1970), p. 115.

^๒McLane, Soviet Strategies in Southeast Asia, p. 400.

และในเดือนกันยายน ๑๙๕๖ พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้มีหนังสือขอร้องไปยังพรรคคอมมิวนิสต์จีนให้ช่วยเป็นตัวกลางในการนำสันติภาพกลับมาที่ยังมลายา^๑ แต่ไม่สำเร็จ สาเหตุที่จีนไม่อาจช่วยพรรคคอมมิวนิสต์ได้เต็มที่ เพราะพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังเผชิญปัญหาที่สำคัญ ๒ ประการคือ

๑. ปัญหาเศรษฐกิจในประเทศที่ตกต่ำและล่าหลัง จำเป็นต้องได้รับการบูรณะฟื้นฟูฐานะทางเศรษฐกิจที่ตกต่ำ ตลอดจนการแก้ไขความอดอยากยากแค้นของประชาชนและเร่งการพัฒนาประเทศให้เจริญขึ้น หลังจากผ่านการทำสงครามปฏิวัติภายในประเทศเป็นเวลานาน

๒. จีนต้องทุ่มตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับสงครามเกาหลี ซึ่งความอยู่รอดของคอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือมีส่วนกระทบกระเทือนอย่างมากต่อความมั่นคงของจีน

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ทำให้จีนไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ แม้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะยึดมั่นในลัทธิสากลนิยมที่พรรคคอมมิวนิสต์ในแต่ละประเทศจะต้องประสานสัมพันธ์ในทุกด้าน ไม่ว่าด้านการเมือง ทฤษฎี การจัดตั้งความคิด และอื่น ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกันในอันที่จะร่วมกันปฏิวัติโลกให้เป็นสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ และยังหมายรวมถึงการช่วยเหลือซึ่งกันและกันอีกด้วย กล่าวคือ พรรคใหญ่ช่วยเหลือพรรคเล็กหรือพรรคที่ทำการปฏิวัติสำเร็จแล้วให้ความช่วยเหลือแก่พรรคหรือขบวนการที่อยู่ในระหว่างการต่อสู้ ในอีกด้านหนึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังมีความเชื่อในเรื่องลักษณะประจำชาติที่ว่า พรรคคอมมิวนิสต์ทุกพรรค แม้จะยึดเอาลัทธิมาร์กซ์ - เลนิน เป็นทฤษฎีชี้นำ แต่การนำมาใช้จะต้องพิจารณาประสานให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในประเทศนั้น ๆ ตลอดจนปัญหาและเงื่อนไขต่าง ๆ ซึ่งย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ ดังนั้น ยุทธศาสตร์และยุทธวิธีของการปฏิวัติจึงควรแตกต่างกันไปด้วย

^๑ Short, The Communist Insurrection in Malaya, p. 469.

ลักษณะประจำชาตินี้ยังหมายความว่า ยืนหยัดบนขาของตนเอง สามารถช่วยตัวเองได้ และขณะเดียวกันก็รับความช่วยเหลือจากพรรคคอมมิวนิสต์ต่างประเทศ ในเรื่องของการช่วยเหลือตัวเองนั้น คอมมิวนิสต์กล่าวว่า บทบาทการช่วยตัวเองของแต่ละพรรคมีความสำคัญ เห็นว่าความช่วยเหลือจากพรรคคอมมิวนิสต์ต่างประเทศ ผู้นำจีนกล่าวย้ำเสมอว่า การปฏิวัติหรือสงครามประชาชนในประเทศใดประเทศหนึ่งนั้นเป็นเรื่องของมวลชนในประเทศนั้น และจะต้องคำนึงการคว่ำกำลังความสามารถตนเองมากกว่าจะหวังพึ่งความช่วยเหลือจากภายนอก การปฏิวัติไม่ใช่สินค้าออกจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง และการช่วยเหลือนั้นในระหว่างพรรคนั้นจะต้องช่วยในลักษณะที่ช่วยให้พรรคนั้นช่วยตัวเองได้ในที่สุด ซึ่งในเรื่องการรับความช่วยเหลือนี้ คณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้กล่าวเตือนสมาชิกพรรคใหม่ และหวังความช่วยเหลือจากจีนมากนัก^๒ อาจกล่าวได้ว่า พรรคคอมมิวนิสต์มลายาได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศน้อยมาก ตลอดระยะเวลาการต่อสู้^๓

ข้อเท็จจริงที่มองข้ามไม่ได้ในการช่วยเหลือระหว่างพรรคที่พรรคหนึ่งคือ ปริมาณหรือระดับของความช่วยเหลือที่พรรคได้รับความสำเร็จแล้ว พึงให้ความช่วยเหลือแก่พรรคที่กำลังปฏิวัตินั้นจะแปรผันตามกำลังขีดความสามารถเข้มแข็งของพรรคที่กำลังปฏิวัตินั้น ๆ กล่าวคือ ถ้าพรรคคอมมิวนิสต์ที่กำลังปฏิวัติมีความแข็งแกร่ง มีการจัดตั้งดี ได้รับการสนับสนุนจากมวลชนสูง และกองกำลังของพรรคสามารถปฏิบัติการอย่างไคผล สามารถขยายเขตจรยุทธ์ ขยายฐานที่มั่นแล้ว การช่วยเหลือจากภายนอกที่จะเข้ามาเยี่ยมสูง แต่ในทางกลับกัน

รัศมี, อิทธิพลทางอุดมการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย, หน้า ๘๐.

^๒Purcell, Malaya : Communist or Free, p. 134.

^๓Jukes, The Soviet Union in Asia, p. 146.

ถ้าพรรคที่กำลังปฏิบัติมีความอ่อนแอ ขาดฐานมวลชน และกองกำลังของพรรคไม่เข้มแข็ง
ปฏิบัติการไม่ได้ผล การช่วยเหลือก็จะลดลง ด้วยเหตุนี้ การช่วยเหลือจากต่างประเทศ
ต่อพรรคคอมมิวนิสต์จึงลดลงเรื่อย ๆ เมื่อพรรคประสบความพ่ายแพ้และหมดหนทางที่จะยึด
อำนาจรัฐได้